

Cansuyu

Gebze Hapishanesi Kadın Başar Tutkulu
Ayta Sivaslı Yorum Dergisi
Ocak 2006 / Sayı : 26

2005'den 2006'ya...

Serdor'ın Kaleminden...

Öldüren Kuş Gribi Değil

Korodenez'den Gülümsüyor Bize

İÇİNDEKİLER

ÇANLIYU

- 3-5 2005'den 2006'ya
7-8 Ök. Can Ök. Fiden
9-15 Serdar'ın Kaleminden
16 Fidenlere
17-18 Uluslararası Katılı
19-21 Öldüren Kuş Gribi Değil
22-24 Ölen Ök. Kardeş
25-31 Büyükel: Toplumlar
32 Davur
33-35 Düşünceler ve Ülkemizde
Direniş Tarihi: Küba
Devrim 47. yılında
36 Gölgedeki otoportre
37-38 Kahramanlar Ölmez:
Bir Sevdalı Uğruna
39-40 Birikmelerin Kurucusuymuş
Mecit

İTİR

- 43-44 İhtiyar Dalkırtıya
45 Çocuklarımız
46 Üsüyen Çocuklarımız
47-48 Anı: Kurdeniz'den
Gülensizler Bize
49-50 Bir Akut. Geriş ve Aram
51-55 Mektup: Hata Dayı
56 Canımın İki Kardeşim
57-58 Gençlerden Öyle: Halkına
Sevdatlı Bir Şiir
59-61 Bize Aş ve İş Versinler
62 Düşüncem
63-66 Halkın Erdelleri: Lenin,
P. Lüsemburg, K. Liebknecht
Amilker Cabral, Süzülter

MERHABA

2006'nın ilk sayısı ile birlikteyiz. Yeni yılın
coşkusunu, yarınlara olan umudumuzu taşıdık 2006'ya.
Ve her gününe göre adımızı yazdık.

7 Ocak 2006'da zorla müdahale istenince direnen
serdarımız uğraklık Günterçe Mangöçlerin
elinde beyazla, iradesizle öldü Serdar Ömür.
O, Fiden Kalsen ekibi direnişçisiydi. Ve destanımızın
11. kahramanı oldu. Serdar, "Ölümü için irademiz
hiçbir şeye yaramaz" sözünü, gelişmiş bir kök ekibi
kandı beyazlara.

Destanımıza saldırılar bitmiyor elbette. Ser-
jimisin hazırlıkları süzülter (18 Ocak 2006) Fiden
Kalsen ekibi direnişçisi Fatma'nın zorla hastaneye
ya götürdüler. İki denemeleri değildi bu. Daha
önce de Fatma'yı kaçırmışlardı. Ve Fatma des-
tanımızın mücadeleye devam vermişti "Hayat
kurulacağını" diyentere.

İnsan hayatının ne kadar değerli olduğunu
her gün yaşadıklarımızla görüyor halkımız. Kuş
gribi, gelik, yoksulluk ve her gün ölüyor. Zorun-
ların altında oturuyor sokaklar koca koca sığın-
lar. Sığınan ne var diye serdardığımızda kurşunlara
çiken koca bir hil. Sadece göstermelik.

Emperyalist çağda insanın değeri yoktur. Sadece
kür. Değerli olan tek şey para. Onlar için her şeye
sade direnenler. Güne değerde de paraya göre sord-
durur, yet etmedi için uğraşır.

İşte bu nedenle Fatma'nın kaçırtılması,
sözülter, hastahaneler ölenler.

6. yılında süren destanımıza başta teorit
olmak üzere, halkımızın yaşadığı bin süzülter
ve destanımızı ne kadar bitirmeye çalışsalar da
kür saldırı ve engellemelere karşı süzülter.
Zafere dok de süzülter.

2006'da bizim okuduk direnen halkların
özellik.

ÇANLIYU

ÇANLIYU

Politik Siyasi Dergi

Sahibi: Kadın İşçiler

Tutucu

Yer: Gebze Hapishanesi

Tarih-Sayı: Ocak 2006 / 16

2005' TEN 2006' YA

Selmanın fedâ ateşiyle ısıttığı Gebze Hapishanesi'nde 2005'i Selma'nın, Serpil'in costurcu inancı ile karşılamistik. Yine Selma'nın diğarından 2006 kavgâ yılınız Fidanlarımızla MERHABA denemini costusuylayız.

Bu inanca ve costumuzla tım durlarımızın, halkımızın yeni yılını kutluyoruz.

2005 bizimdi 2006'da bizim, direnen halkların olacak. Tım teslim alma, yökette politikalarına rağmen altı yıldır direnismizin sesini boğamadılar. Dirensin aleulerini, yanan bedenlerin dumanını, kokusunu sanayilerin en koyusu bile kapatmaya yetmedi. Onların dirensim sesini susturma, bitirme carkalarına karşı daha gıcık, genzaleyerek boyuyor dirensimiz. Yeni ekiplete sürüyor. 2005 Mayıs'ında yola çıkan Fidan Kalsen 12. Ö.O ekibi ile birkez daha teslim almama, direnme kararlılığımızı gösteriyoruz dostu dşmanca. Ve bu inancımızın ne kadar gıcık olduğunu daha natığın 17. gününde aleulerle kucaklaşan Firuk'unuz gösterdi. Tım Anıddu'ya selamını saldı Karadeniz'in gar usajı.

Bir ölkenin adalet sistemini anlamak için hapishanelerine bakmak gerekir demir. Evet hapishaneler bu düzenin kanyan yararıdır. Ve bu yara her geçen gün daha gıcık karmaktadır. Bu yarağı onlar kapatamazlar. Yeni yasalarda çıkarsalar, daha başka yollarda deneseler direnenlerim, dirensin karsısında yapsalar da hükme = yitiriyor. 4 Haziran 2005'te yeni TCK, ÇİK... adı altında ne redyşe nejes almanın, tırlı sşjlemenin suç olarak görüldüğü yapsalar uygulamaya koyuldu. Peki bu yasanın hükme ne oldu?!! Bizce bu yasanın da hiçbir hükme = yoktur. Tıpkı öncekiler gibi yeni TCK, ÇİK... le ellerinde kaldı. Dirensim, direnenlerin barikatına çıktı. Tutuklan yeni Ö.O. ekipleleriyle kararlılıklarını gösterdiler. Fidan Kalsen 12. Ö.O ekibinden Lisa bir süre sonra TKEPİL davasından Serpil Cobadan 26 Haziran 2005'te yola çıktı. İste tutuklanın zulmün sahiplerine cevabı.. Onlar hapishanelerde direnenleri "teslim" aldıklarında tım halkı teslim almanın hesaplarını yapsalarda hesapları tutmamaktadır. Aksine hapishanedeki dirensizler halklarında direnme gıcık morali olmaktadır. Bu gerçeği unlarda görmüşür

Ve yeni yöntemler deniyorlar bunun için. F tiplerine attılar olmadı, fiziki zaldılar istenceler yaptılar yine başarılı olmadılar ve "Gareji" sığınlarında gördüler:

Sayıları bir hücrede üçü geçmeyen arkadaşlarımızı sabah karantingında alıp başka F tiplerine sığın ettiler. Bizim bulduğumuz Gebze Hapishanesi'nde Nural Demirdoğmuş'ya sığın seuke, Sivas Hapishanesi'ne götördüler. Baki Onu fiziki olarak bizden ayırdılar ama esasında her zaman birlikteyiz.

Sığın ettiler de ne geçti ellerine. Koca bir HİG. Yine davranışında kazandı. Onlar acizlikleriyle konuk duruma döştüler. Ve acizliğin gereksizliğini neler yaptığını pratikte birkez daha gösterdiler. İste acizlik neler yapıyor :

Hücredeki insana hücre cezası veriliyor,
Yiyeceklerin üzerine kullanim etiketi yapıştırıyor
ve anaak dışı kullanimı engelliyor !!

Temel fitratlarında bile rastanmayan trajik konuk durumlarını yaşamama neder olmaktadır, direnmiş karandaki acizlikleri. O kadar acizlerdir ki bunu anlatmaya sayfalar yetmez. Bu acizlik Fidanımız Fatma'ya aklının 40'li günlerinde hastaneye "tedavi" için götörmüştür. Terist zulmü karandaki olmaya kararlı bir insanı "dışlanması" için zorla alıp hastaneye götördüler. Ve Fidanımızdan cevaplarını aldılar. Ki, bu konu ile ilgili gelişmelere daha önce Canıyın sayfalarında yer vermiştik.

Direniz elbette sadece hapishanelerde de depildi.

2005'te Zulmün, baskının, sömürün olduğu her yerde direniz vardır. Terist tutusaklar dizarda aileleri yakınları direndi, direnmeğe devam ediyorlar. Abdi İpekçi Park'ını iki yıldır mesken eyledi tutusak yakınları. Ve zulatlarının sesine duyurmak için denemedikleri yol kalmadı. Her zaman çocuklarına yapılanları anlattılar, kampyolar düzenlediler, tam yetkili kapıları aldılar ki sesleri tam insanlık ulazın diye. 6 yıldır Teristi kaldırıma diye miyor bu ülkem sokakları meydanları anaların-babaların sloganlarıyla.

Ve Egipler -- Onlar her zaman direnenlerden haklıdır yanadır. Direnizin dizardaki gıcık, seside Ey-p Beyaz. Ve bunun için F Tipi hücrelerinden, terist zulmünün sahibi, uygulayıcısı Adalet Bakanlığı'na bedensel bomba yapıp girmişler. Doğanın korku saldı. Bu korku öyle boyaktı ki, elleri kelepçeli yerde yatan bir insanı kafasından kursunlatmıştır. Ama bozun, "korkunun ecele faydası yoktur."

Daha çok korkacaklar, F Tiplerinde, hapishanelerde direnenlerden, pecekondusunu başına yaktığı pecekonduk halkından, resiz, 99-suzuz bıraktığı yoksullardan.

İslamcı, alevi-sunni, türk-kürt bütün halklar değerlerini savunacaklar zalimlere karşı.

Devrimci tutanaklar 6 yıldır tecrit zulumüne karşı direniyorlar, kırıklar F tipi hapishanesinde İslamcı tutanaklar Maher ve Tahsin direniyor tecrite karşı. Bunun için onlara yatırıdılar bedenlerini aklıya.

Mahir ve Tahsin'in direnislerini buradan sayıyla selamlıyor ve yolunuz açık olsun diyoruz.

Küçük hesaplar direneler karşısında bozulmaya mahkumdur. Ve bugün bütün hesapları yerle bir olacak. Aslında bugüne kadar bunun pek çok örneğini de yaşadık. Basta "yasak" dediler, sonra o "yasakları" yasak olmaktan ilkerdi umudunuzun gitti. Direnmenin göçüne sonutta gördük ve gösterdik.

Tecrit uygulaması sonucu 6 yıldır tek başına hücrede tutulan Umur İltis, üç kez hücreye alındı. Evet bu tecritin kalitesini göstermez. Ama biz tek kişilik tecritten önce tecrite geçirilen yoldasızın uygulamalarını paylaşıyoruz ve direnisi göçüne gösteriyoruz.

Bastada söylediğimiz gibi saldırı tüm halkadır. İcraatından, nemuna, köylüye, geneliğe her kesime.

6 Kasım 2005'te de paramız, eğitim, bilimsel eğitim isteyen geneliğe idi saldırı. F tipi üniversite istemiyoruz dizen, taleplerini meydanlarda anlatmak isteyen vatansever genelik F tiplerine atıldı bu taleplerinden dolayı.

Zulmün en koyusu direnen halklarıdır. Ama ne kadar saldırı varsa saldırıların gerçekleri gizleyemeler. Ve her zaman zulmün olduğu yerde direnilerde olacaktır. Buna hiçbir güç engel olamaz.

Tıpkı tecrite karşı direnmeye kararlı, aklıya yatırdığı bedeni siper eden Serdar Demirel gibi. Alevlerini engellemek isteyen, zorla müdahale eden meşhurler artıklarına karşı cevabını vermiş, bir kez daha dâmanını kendi içinde yenmiştir.

İşte bizler, Türkiye ve Dünya Halkları 2006'ya Serdarca merhaba dedik. Bunun onurunu taşıdık. Ve bu inanca, güvenle diyoruz ki 2006'da direnilerin, bizim yılımız olacak.

2006

BİZİM

OLACAK

ÜÇ CAN

ÜÇ FIDAN

Bir destandı bu... Aklıkla, ateşle, kanta örülen umudu büyüyen bir destan. Ankara'dan Ardahan'a, Deram'den E-dirne'ye şehitlerimiz can vermediği tek bir karış toprak bırakmamacasına süren bir destan: Türk'ü, Kürd'ü, Arapı, Gerkeziyle yolundan dönmeyip döme seccatlerin Anadolu halklarını kavgaya çağırdığı bir destan.

Serdar Demirel'de bu onurlu destanda yerini aldı. Büyük direnişin 12. kahramanı olarak ölümsüzleştirdi. Soğuk bir Aralık peşesinde tutuşturdu bedenini. Bedenini saran alevler bastı, sönürü, zulmün son bulsun diyor. 19 Aralık katliamının beş yıl önce dört duvar arasında kursunlar, bombalar ve kimyasal gazlarla yakılan cantaların hesabını soruyordu. Çok geçmeden müdahale etti: Zulmün bekçileri. Ama O, meşetlere, zorla müdahalelere inat hedefine vardı.

Sarayoz'a başladığı ilk günlerde şöyle yazıyordu: "Sevinçim, mutluluğum tamda tahmin ettiğim gibi. Çukurum sessiz oldu belki ama, O akışa kadar ipte ne fırtınalar koptu bir bilsen. İpe çekilen nice günler, aylar... Neyse nihayet fırlattım oku, umudun 12. yılında Fidanımızın adıyla 12. taarruz fışığı olarak... Elbette hedefte aynı olacak."

Fidanımız dediğini yaptı, hedefini buldu. Ne zorla müdahale istekçisi ne de bastılar durduramadı onu. Ö-nüne çıkan engelleri eriyen harekeleriyle, alev alev yanan bedenıyla yıkıp geçti.

Direnirdi çünkü; zulmün sönürü son bulsun, ülkemizin dörtbir yanı F tiplerinletilmesin diyordu.

Direnirdi çünkü, topraklarımız parsel parsel Amerika ve Avrupa emperyalamına paskeş çekilmesin, halkımız açlığa yoksulluğa mahkum edilmesin, onuru ayollar altına alınmasın diyordu.

Bes yıldır şehit düşenlerimiz bu düşünceler uğruna hayatlarını feda ediyorlardı. Herdöşen kendisinden son-rakine devrediyordu bayrağı.

Bayrak hiç yere düşmeden bugünlere geldi. Onu bugünlere getiren gelenek Kızıldereli'den bugünlere geldi. Onu bu günlere getiren gelenek Kızıldereli'den bugüne mayalanmış bir direnme geleneğiydi.

Ve bugün bayrak Fidan Kalsen feda ruhuyla yola çıkantların elinde dalgalanıyordu. Uca kırsıldılar. İktidardan biri oligarşinin teslim alma politikasının yeni bir manevrası göndere geldiğinde tereddütsüz atıldı öne. Acalığının iftiharındaydı. Faruk Kadioglu bedenini tutuşturduğunda.

Faruk Mayıs sığasına kattı alelerini, Serdar Aralık'ın soğuşuna. Aybir sonra aynı aleler buluşturdular umudun fidanlarını.

"Ölmesizlik bir deusmanın kazandığı, kazanacağı en değerli nişandır, onundur" diyerek kahraman şehitlerimiz arasında yerini aldı.

Fidanımızla 121. kez yendik ölümü. Ve halk oruntlu yolumuzda yürüyoruz. Direnme savaşımız devam ediyor.

Şimdi yoldayız, şimdi yürüyoruz, şimdi geliyoruz. Çünkü ortadan kalkmadı halk yola çıkma nedenimiz.

Fidanımızla yaşamaya devam ediyoruz.

Ve birgün Fidancı merhaba diyeceğiz yine,

"MERHABA ZAFER"

SERDAR'IN KALEMİN DEN

Ö.O. 12. Ekip (Fidan Kolsen Ekibi) direnişçisi SERDAR DEMİREL'in mektuplarından ...

"118 karışıklığımızla bezemiş görkemli direnişimizin bahanesinde fidanca yer almak!... Düşündükçe coştuğum, sevincim artıyor. Seninle ve Furuk canımızla beraber yol alıp, yürümek ayrı bir mutluluk... Bu faksı, bir başlangıç olsun; sevincimle, coşkuyla seni kutlayıp kucaklamak için yazmak istedim. Ortogımıza da yazdım. Kim bilir, belki mesajlarımız yolda karşılaşır..."
(Fatma'ya yazdığı kutlama faksı)
17 Mayıs 2005

"... Sana 15 Mayıs'ta faks ile konuk olmaya kutlayıp, kucaklamaya gelmiştim. Ama 29 Mayıs'a kadar almamışsın anladığım.

Aynı gün ortogımıza da yazmıştım, mektup yasağının olduğunu bilmeden, onun selamı çok anlamlı geldi. Mahobası ile yüreğimizi kabarttı. Aldık ve coşkuyla kabaran yüreğimizi 118'lerin yanına koyduk. O'nun ve Onlar'ın anlamları önünde zağgıyla eğiliyoruz, bağlı kalacağız diyoruz.

Evet can ortogım, 13 yıl geçti aradan... Ve bugün aynı bahçede aynı evlekte beraber fidanla durduk. Yani, yine yan yana, yine birlikteyiz. Meyvemizi verecek, geleceğe tohum ekeceğiz bizde...

... Bekirdağ'dan yollananlar - mektuplar - hep "imha" ya uğramış. O nedenle tahitli ve faks yağmuruna tutmuş bizinkiler. Eldekilerin sözü oradan... Demişler ki; ölüm orucunu buluyor "destek" veriyor, falan... Antlamadıkları - ki anlamları da mümkün değil - zaten onlar hep yanımızdaydı ve yanımızdalar... Ne yapacaklar? Kimize işlemiş sevgiyi, bağlılığı, inancı mı sölecekler?... 5 yıldır sölemediler, bundan sonra ne kor eder ki... Varan upak işlerle uğraşsın onlar, biz koca dünyayı sığdırmışız hecelere, engel ne gere!

Yola koyulduğum gün, pencereden hoyküp duygularımı anlatırken, Abdi İpekci'den, hapishanelerden, Anadolu'nun dört bir yanına dağılmış. Kahramanlarımızdan, büyük dileminin her fedinden oluşan kalabalık bir kitle geliyor, dinliyordu... Yani "biz" den kim varsa "biz" e ait tüm değerlerimizle hep beraberdik. Engelleyemediler... Bu yürekte, yüreklerimizde bu sevdâ, bu bilinc, oldukça kim engelleyebilir?

... 2002 Kasım'da bel fitrigından anelışat olduğumda, hapishanede Serdar Karabulut'la yan yanaydık Hapizası galimıştı ama kimliğini cakmamışlardı. Geceler, gündüzler baya anlattırdı bana, calinen 6 yıllık süreci ve tabii 20 Ekim sonrası...

Ben hapishaneye döndükten 1 hafta sonra sevdâsına kavuştum. "Demek, sevdâ diyerek aktım, vermeyi - kavuzmayı çok isterdim, istiyorum demışti.

Ziyaretime şimdiye kadar annem geldi hep. Annem çok iyi.

Sevgisini saygıyla büyütop anılandırdı beni... Artık epey yaşlandı, birbiri-
rimize takılıyoruz, kim önce gider diye! Ama söz verdi: "Çakallara bırakma-
mak için önce beni uğurlayacak..."

Sevgili ortagım, can yoldaşım, şimdilik diyerek nektalıyorum... İlk fidan
patladı, qapraz ateşe devam ediyor. Faruk canımın feda sevgisinde fidan-
ca sınıklı kucaklıyor, ısıldayan umudumuzdan şüpyorum.
(1 Haziran 2005)

...Mektubun başındaki cümle burada yoldaşlar, bayram kutlaması
kartları için yapmışlar... Bugün çok önemli geldi, bana. Aradaki karanfili
eksikti sadece, onu da ben ekledim. Renkli kalem burada "yasak" olduğu i-
cin "calıntı renkli boya" kullanılmak durumunda kaldım. Hoş... olmasa ne o-
lur; kimizdeki gökkusağının parlaklığın, her yanı kuzakısını yasaklayacak
güçleri yok ki! Nasıl, gönül gözleriyle görüyor, kucaklaşıyorsak, nasıl sev-
gimize sınır tanımıyorsak bomboş bir kağıt da yollasak çok şey an-
latmaya, sevgimizi, inancımızı, bağımızı taşımaya yeter...

Aslında benim mektuplarla aram iyi değildir. Yazmaktan çok oku-
mayı severim. Yazmayı sevmemek demeyiminde, böyle bir girişimim olmadı.
Bu nedenle, yazarların gözü "seni tanımıyoruz" diyor. Değil tabii... Neyse
ki tanıtım zikri de, "tanınmış" oldum!

Bazen "gençler" soruyor; "Abi ne kadardır yatıyorsun" diye... 14 yıl
olmuş... Yazarları düşününce, nasıl geçmiş bende hayret ediyorum. San-
ki Malatya günleri din gibi... O günden bu güne, nice acılar, nice sevinçler,
kahramanlıklar... Özgür, halender ve sonrasında tanıdığım, sevinçlerimizi, acılarımızı,
paylaştığımız nice canlarımız... Bazen, bir geçmişe dönüp belli bir kesiti tekrar
yaşıyorum... Ve bugün diyorum ki ne mutlu bana, böylelerine büyük bir tarih,
büylesine büyük bir dilenin parçasıyım! Henseye değer yazdıklarım... Hele ki
o koca saçı denizinde bir damla olmam... İşte en büyük nişan... Daha ne
olsun?..

-- Hüseyin Çukurluöz ile 19 Aralık sonrası ilk günler 20 gün
kadar beraber kaldık. Sonra yan havalandırmamızın hüccesine alınmıştı.
Her gün beraberdik yine... Sonra Bekir geldi ve beraber yola çıktılar...
Bekir'i Bertin'ben tanıyorum. Az şey paylaşmadık... Neşesi, o kendine
has kahkahası hiç eksik olmamıştı... Yusuf Kutlu, Ceğiz, Ali Koca, Erol
Evci, Sendar Karabulut, Yusuf Aracı... Aracı hariç diğerleriyle Bertin'de
beraberdik. Burada sadece Yusuf Kutlu ile birkaç kucaklaşabildim.
Sendarla hastanede beraber yattık. O'nun geçmişi saklıydı. Ber-
ber olduğumuz günler boyunca hep anlattırdı... Anıları önünde say-
gıyla eğiliyorum.

İşte şimdi sıra bizde, sevdiklerimize kavuşabilmenin sabırsızlığında...
An an, hiere hiere hasreti büyüterek, tadını ağıza ağıza kavuşa-
cağız onlara... -

Biliyor musun, bilim köyde Sınat Tepesi denen bir yer var. As-
lında tepe falan değil, yola göre biraz yükselme bir mevki...
Mezarlık da eteğinde. Mezarlık var diye midir bilmiyorum, Sınat
Tepesi diyorlar oraya. Terimi ayıttım. mümkün olduğunca tepeye
"dorugu" na yakın olacak yerim. Bazımadaki meyve ağacı ekliyor-
rum. Gelenler hem gölgelenip, serinlesin; hemde meyve yiyebilir... Birğin

Şehanlarda gelecek... Bunun hayali bile costuruyor...

(8 Haziran 2005 tarihli mektubunda)

"... Biz yolumuzdayız. Zamanı gelince tarih herkesin önüne yaptığı ve yapmadığını koyduğunda; "ama" diyecek koşulları olmayacak... Ödemiş bedel-
lerin ağırlığı altından kalkamayacaklar...

Annem epey yaşlandı. 73 yaşında. Bir süredir, ömrünü buna göre ayarlamıştı. "Dünya gözüyle aittiğimi görmek" istiyor, bunun umuduyla ayak-
ta duruyordu. Yola çıkacağını biliyordu ilk duyduğunda küçük bir hayal kırıklığı oldu ama, çabuk ikna oldu. Animanın getirdiği nederle beni ilna edemeyeceğini biliyordu... Başladıktan sonra, saygı duyuyorum, yanın-
dayım dedi sadece... Artık dünyalık işlerini de bırakmıştı. Kim önce gi-
der sohbetimiz oldu, yine ikna ettim onu. Beni uğurlamadan gitmeyecek,
yanımlara bırakmayacak bedenimi... Zaten sonra yarıma gelecek. İbni
çok iyi yani... Onurumuzu taşıyacak... Aslında kim önce gider kamını an-
latıcaktım, konu koydu... "Önce ben" le başladık, inatçılıkla "hayır ben"
"hayır ben" polemisinin ardından "neden ben" konusunda anlatınca, "yine
ikna ettin beni" dedi... Bunları öyle konuşuyoruz ki, bir yandan da gü-
luyoruz, persnel grip grip bakıyor "anlam veremiyorlar!" Dayım duyur-
ca "küpürmüş". Annem de, "siz anlayamazsınız" deyip kestirmiş seslerini...
... Aksi tutumu - tutumları olsaydı, silip otacağımı çok iyi de bili-
yordu. Neyseki duyguları değil, düşünceleri gelip geldi ve beni de anur-
landırdı...

Biz neler mi yapıyoruz? Aslında buraya kadar anlattıklarım ce-
vap almıştır. Başta da, kendi adıma mektup seğinagina yetismeye za-
manı daha verimli kilmeye çalışıyorum. Yola çıkmadan hayal ettiğim
planlarım vardı. Yaşamak - üretmek istediğim şeyler. Ama 50 gündür hic-
birsey yapamadım. Dünyevi işlerden bile yeni yeni uzaklaşıyorum. Belki bun-
dan sonra olur, kimbilir. Olmazsada ne yapalım; derya içinde bir dam-
la bırakmak bile yeterli diyorum. Devrimcilik son nefese kadar demi-
yor muyuz... Öyleyse zikayet hakkım da yok. Ki zikayetim gerçekten
yok... Ha öyle, ha böyle, birsey katıyorsak ne mutlu bize...

... Babam sebze ekmeji ve kendi ürünlerini yedimeji çok se-
verdi. Domates de ekendi, nasıl ekilir, nasıl sulanır hep anlatırdı. Bü-
yük bir zevkle. Kendine özgü bir kokusu vardır. Burada yeşillik nomi-
na hasretiz eslında. Bir şekilde eksek büyüme sansi olmuyor. Umur-
ları dağıtmak, yok etmek isteyen onlayız, onların büyümesine de izin
vermiyor...

Biz de umutlarımız gibi gerçek yeşil-maviyi düzlerimizle bu-
yütüyoruz... Zaten dünyayı serip sermayacak güzellikler için değil-
mi herşeyimiz? Varsın biz görmeyelim, bizden sonrakiler görecektir ve
daha iyi yazabilecekler ya... Jeter bize... O nedenle fidan almaya çıkmadık
mi? Elbet fidanlar'ımızın meyveleri ulaşacak layık olanlara...

... Bu an anlatayım; Cenimden ba parçam, burada, tekli hie-
relerde tutuluyor. Seslerini duyuyorum ama onları simsiyak serip "yal-
nızlık" larına son veremiyorum. Duyduğum, hissettiğim acizlik mi? Hayır! Biz he-
aciz olmadık, kalmadık. Onların neden orada olduğunu; bizim neden ve ne-
reye yürüdüğümüzü çok iyi biliyoruz. Bu nedenle duyduğum acizlik değil.

Sadece Sabırsızlık diyebilirim. Köhnemiş dize gibi, onları da kuşatan duvarlar elbet yıkılacak, yıkılacağı ve onları sarıp sarmalayacağı. Tıpkı zulüm altında inleyen halkımız; kanını akıtıp kurtuluşunu sağlayın şehitlerden ulanan vatan topraklarımız gibi. İşte bu nedenle Sabırsızlığın sınırsızlığı... O günlerin geleceğine inancımız nedeniyle de coşkulu ve huzurluyum. Jetağın bulmuş nehir gibi mutlu... Bu mutlulukta yudum yudum içiyorum zafer şurubunu.

Önde yürümek esil bizi gururlandırıyor. Böyle büyük bir orkestra değer verilip onura edilmek en büyük gurur. Ve elbette bu değerın karşılığını bizde "Biz"; severleri onurlandırarak ödeyeceğiz... O kadar çok şey yaşadık, gördük, tanık olduk ki, bir yanımız nasıl tutarken acılardan öğreniciliklerden, bir yanımız hep olanca güzelliğiyle kaldı. Her koşulda var olmak, dahası var olmanın merkezi olmak da bize has değil mi? Biz buyuz işte! Yızyılların deney ve birimlerinin değerlerle bütünleşip çınar olmuş hali... Ne mutlu bu çınarın bir yaprağı olmak...

(28 Haziran 2005)

...Sergili canlar, yürek sevdaya tutulmuş birkez; söz kesilmiş, nişan takılmış... Bayrı engel tanımaz sevgi... Kimse engelleyemez, engelleyen iflah olmaz... Ne korku, ne acı, ne ahlaksızlık, sevdayı sevdanın öfkesini engelleyemez... Eyyüp'ümüz sevdanın umudun öfkesiydi. Hasma korku, dosta coşku katıp güneşe ulaştı. Anısı önünde sağıyla eşiliyor, sıcağıyla ile simsiyah kucaklıyorum.

(6 Temmuz 2005)

Canım ortağım, zulmün sahipleri acılarına ve carasızlıklarıyla yeni baskı ve terör yasa ve uygulamalarının, Osmanlı ayublarının peşine düşerken; Biz ilk günkü inanca ve kararlılığımızda haklı ve doğru yolumuzda yürümeye devam ediyoruz. Adımızdan da belli değil mi?

TKK'sı, Çik'li, ÇMK'sı, baskı-sansür-disiplin cezaları amaçlarına ulaşmalarına yetmedi. Umudu ve umuda yürüyüşü bitiremediler, AB'li efendilerinin terör demagogileriyle sandıkları koptayı ırkçı terör yasalarına kendilerine referans örnek alıp, fazlasını değil aynı "olsa yeter" deyip ihraç ediyorlar... Faruk'umuzla cevap vermiştik Çik'lerine... Elbette, her türlü zulümlerine cevabımız gibi terör yasalarına da cevabımız gibi terör yasalarına da cevabımız olacak, direnişimiz cevabımızdır.

(10 Ağustos 2005)

...Son Çik'in incileri burada da ortaya çıkmaya başladı. AB yollarına sonuşturma acılıp "faaliyetlerden men cezası" verildi. Şimdi de "slogan atılıp, koplar dövülüyor" diye yeniden sonuşturma acılmış! Kara koptu da karşılığı nedir bilmiyorum ama "mektup cezası" olabilir. Bu itisinden beri muaf tutmuşlar. Sanırım of koptunun da olmayıp, koptu da dövülüyor diye düşünüyorlar!.. Neyse, olsa ne olmasa ne! Boğayla dövülen metadara sinik saldırısı gibi birşey.

Olur, zaten. Hış matador - başa kapımasında matadoru hiç tutman, ben başanın taraftarıyım, o nedenle bu bir "teşbih" sadece.

... bana ilişkin söylediklerin için "ihtiyar delikanlılık" kabul ediyor musun diyor. Şimdi sağdan soldan 'tabii ki var cevap verecek misin' diyorlar! Sana değil ama onlara cevap veriyorum, kelime ve kavramlara ne anlam yüklediğin önemli. Tabii ki sen de obo gerçeklik payı var mı, ona bakmak lazım. HZİ'ciler "40 yaş sınırı" diyordu, eh o sınırı aştığıma, teorilerini yere alanlara bende katıldığıma göre ve mahpusluğunu getirdiği fiziki yıpranma - hasarlar kısmen de obo oldu. Buna göre "ihtiyarlık" payı var (bu ihtiyarlık konusu geniş ya ben kısa geçeyim) Biz'im ortalamamızın botünde yer aldığımızı düşünürsek; yaş (lik) var inkar mı edeyim!..

Diğer yanı; önemli olan ruhun yasıdır. Ahla "cacukla hayıllar" peşinde koşuyorsak demek ki ruhumuz genç!.. Ayrıca, 'ihtiyar'lığı sevilmeye verilen bir paye nisan olarak kabul ediyorum..

Sergili ortak, gider ayak bizi mi kısırtıyorlar ne? Tabii gelimiyim ben... Canım ortığım, duygularımız da aynı. Bende çok mutluyum serile aynı yolu edimlemekten ve ayrı bir onur taşıyorum. finalini de bugünkü gibi aynı coşku ve güvenle yapacağımızla inancım sarımsa... Tek diledim, zaferimizin son noktasını bizim kaymamız... Bunun için ayrı yolu tekrarlama imkanı olsaydı hiç çekinmezdim. Bir değil bin canım olsa verirdim...

(31 Ağustos 2005)

...Tercihli uygulayıcıların "bilimsel" araştırmaları, çok doğru. Her geçen gün aldıkları eğitimi iselleştirerek, deneylerini gözlemleyerek de her bilimsel - programlı uygulamaya başladılar. İstikrarlıların "ihraç etme" özümmesini "hak" edecek noktaya geldiler bile denilebilir. Cömürün üstesinden tabii ki farkı olacak. Bu "fark" ülke farkı, koşulların farklığı ve herşeye rağmen örgütlü bir direncin varlığından kaynaklı. Bu noktada, ne kendileri açısından, ne de genel amaç - politika olarak başarılı oldukları söylenemez. Sessizlik ve sansür duvarları içinde görmeyenler - görmek istemeyenler olsa da sonuç alamadılar hala. Genel anlamda, kısmi bir başarı elde etmiş olmaları, halkla bir belünmüşlük yaratıp, tercihi yaygınlaştırmış olmaları bu gerçeği değiştiriyor. Çünkü her serpişmanın sonucudur başarı ve başarısızlığı belirleyen. Bugün bu serpişme sürüyor, iradelerin serpişmeleri olarak... Bu son bulduğunda belli olacak herşeyi... Bunu testinde söylemek mümkün tabii... Sonuç alamayacağını kabul ettiğinde iradesi kırılmış, yenilgiyi kabul etmiş olacaklar.

(27 Eylül 2005)

...Buraya ilk geldiğimizde zaman hemen sırt hücrendeki komşum Murat Coban'dı. Her gün duvardan sohbet ederdik, yetmez notlaşırız. Rütü adamıydı, besteleri vardı, mesela "Umudun Zeybeği", adını hatırlamadığım "İste ölüm, iste zulüm... ayrılıklar" diye gider parça... Her gün akşam saat 22⁰⁰'dan 24⁰⁰'e bazen daha fazla türkü söylerdi. Ege'den başlar Anadolu'ya turlar - turlatırdı bize, 'İstek de olur, yönelere göre.

düzenler söylerdi. Onun sonucum o süreçte ortakları ile kavilçesmesinin bir sonucu "atlar gibi ayaktaym" dardı. İdealı düşü öyle dindik kalkmak-
tı.

... Benim için "akbirtmeyji söylemişsin! Yüregine -sesine sağlık can ortağım. Dedişin gibi türkü sevmek çok zor. Birini sezen, ötekine "ayp' o-
tur, hakozlık olur diye düşünür insan. O nedenle pek sevmiyorum. Lakin,
bazı türküler o anı, duyguları ifade ediyor. Bu bir nebze "hafifletici ne-
den olabilir. Gönüm Dağlar'da parçası da benim için bir süredir öyle
le...

... Beş yıl boyunca çokşey yaşadık, çokşey gördük, tenik aldık.
Duygu olarak, insana dair hissetmediğimiz hiçbirşey kalmadı. Kuzkusuz bu
duygular salt beş yıla sığan şeyler değil, öncesi kaca bir tarih var. Her
insanımızın bu tarih içinde yaşadığı kesitte var. Ama, kesintisiz bir "yo-
ğunluk" anlamında bu 5 yıl çokşey yaşattı. Şimdi bu duyguyu yoğunluğunun
duruğundayım. Öyle ilginç geliyor ki bazen. En ufak birşey beni onlara-
yaşanmışlıklara ki bazen. En ufak birşey beni onlara -yaşanmışlıklara götü-
rüyor. Bunların hepsinde de kahramanlarımız var. Sorulsa hatırlamayacağım
anlatamayacağım öyle "ince" detaylar çıkıyor ki, hayret ediyorum kendi-
me. Nasıl unutmamışım diye!.. Yaşanalar hafızaya öyle yerleşmiş demek
ki, ancak "kenarda kalmış bir kitabı tabir gibi" karıştırınca ortaya çı-
kıyor.

Dün Cengiz Soydaş'la sohbetleydim. Her2 F tipleri acılmamıştı.
Havalandırma da volta atıp sohbet ediyorduk. Neler oluyor? Kim ne yapı-
yor amacı; kim ne yapar, yapacak, sonuca ne olur vb... "Yüregimdeki son-
day her koşulda canlı tutarlar belki yıllar sonra birbirini izleyerek mut-
laka buluşurlar yine aynı yerde. Bu gelişimin sonucu, örtülen karanlık per-
desinin yırtılıp aydınlığın hakim olması ile noktaların. Aynı yerde bulu-
şurlar da bunun mutluluğunu izler" denmişti. O aklıma geldi, dün bende
kendisine "beraber seyredeceğiz" dedim... Bazen öyle kabullük oluyor
ki sohbetler; aslında birbirini tanımayan ama hepini benim tanıdığ-
ım cıvanlarımızla kuruyoruz sohbeti. Anlayacağın anılar yerlerini düşlere
bırakıyor. Bırakıp kalkosım gelmiyor. Çocukken glael bir rüyayı kaybetme-
den -unutmadan -uyumışsam, devam etsin diye kalkmazdım. Bazen "has-
tayım" "ujkum var" der yatmanın zeminini yaratırdım. Şimdi bazen aynı şe-
yi gerekçeye gerek kalmadan yapıyorum.

(27 Eylül 2005)

... Aslında hic kabullenmedim ama gereğinden fazla yufka yürekli-
yim. Daha acıkcası "sulü gözlü" jümdür. Hele çocuklarla ilgili olursa
dayanamam, dayanamıyorum. Geçmişe göre bugün daha iyiyim; zira neden-
lerini ve çözümlerini bilen bilince sahibim. Dec... yıllar önce hic tanı-
madığım halde ağlayan bir çocukla sarılıp ağladığım oldu inanın. Öyle
icli eğliyordu, öyle mahzun -mazlumdu ki mahvoldum resmen.

Benim yeğeni hasta diye doktora götürmüştük. İğne yapılacaktı. Çoc-
uk "dayıcağım beni bırakma" diye ağlıyor. Gerekli olduğunu biliyorum
ama elele değil (haçım ortada!) bir yandan da ağladım resmen!

Üzün bir süre yazılamayabiliriz. İki görülide bu. Biliyorsun biliya-
rum ama yine de tetra yazacağım seni-sizi çok seviyorum. İpki sizin

gibi aşkun sel gibiyim. Seninle yol almak, aynı duyguları aynı mekan-
larda da olsa yaşamak çok güzeldi. Aynı yolu Fiden'a beraber yürü-
mek büyük bir anur ve gurur kaynağı benim için. Olur da, bir daha
yazısamazaktı... yine de hoşgörü deniyorum sana. Mutlaka buluşacağız
buna inancım sonsuz ve o büyük halayda yan yana, omuz omuz oluca-
ğız...

(Son mektubu - 19 Ekim 2005)

Fidancılar'a

Sen olmak

Belkide senin gibi
yaşamak

Daha da seni yaşatmak
Dura sular gibi kalmak
Yıldızlarında parlamak

Belkide en püresi
Seni anlatabileceğim
Hayır anlatmıyorsun seni
doğasıyla

Bakılana anlatmak
Seni

Gizetlere anlatmak
kohlama seni

Seni senin gibi sezebilmek
Masamdesin benimle
Bardığında dura süzünce
Yürürken yanı basımda
Seni anlatmak
doğasıyla
dosta dâimane

Yaşadım seninle

Güzelliği paylaşmayı

Yaşadım seninle

Endemliği insanlığı

Yaşamı dince
Güler pölelerini
Meydan okuyan
kalkakları

Bunlarda bir yaşam

Zamansız kâğıt

Bir yıldız gibimi

Verilmeyen yaşama

kohlunu

Punya yotmuş itler

Alımı seni bendem

Sen püresinin simgesi

Mertliğinin astı sen

Sen umduğun sabırı

Senin pürel pürelim

Ne pürel sen dâbitreki

ULUSLARASI KATİL

Ağca'nın tahliye haberiyle yeni yıla girdik. Bu tahliye artesinde belli bir gündem olustu. Herkesin bildigi gibi kontrgerilla bu masasından da her türlü sekilde yararlandı.

Ağca, tutukluluk yapmadan önce ülkü ocaklarında yetistirildi, ki bugün MHP tahliyeye tepki verenlerdendir. "Ağca'nın ülkücülikle ilgisi yoktur" diyerek Ağca'yı reddetmiştir. Oysa ki Ağca mahalle aralarında döneme uygun olarak -80 öncesi- pıtrak gibi bir bsten ülkü ocaklarından çıkmış bir faşisttir. Yani MHP yetistirmesidir. Ve 80 öncesinin devrim mücadelesinin yükseldigi dönemlerinde Abdi İpekçi gibi aydın bir insanı öldürmüştür. Yani yaptıkları MHP ve ülkücülerin dolayısıyla devletin, kontrgerillanın çıkarları doğrultusundadır.

Ağca'nın hayatına devam edersek; 1979'da Abdi İpekçi cinayeti sonrası tutuklandıktan birkaç ay sonra cezasından kurtuldu. Tabii kurtulması tartışmalara yol açmıştır. Zaten onun bu cinayetle ilgili soruşturması da tartışmalıydı. Suçunu itiraf etmişti ancak bu onun bu durumunu açıklayacak bir mantığın gelişmesini sağlamıyordu. Suçluydu, bu kesindi ve cezasını çekmek zorundaydı. Devletin, halka verdiği tek mesaj bu olmalıydı. O zaman soruşturmayı yürüten dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Günes, soruşturmanın derinleştirilmesini Orgeneral Necdet Üruğ tarafından engellendiğini ve soruşturmanın bitirildiğini söylemiştir.

Tabii Ağca'nın bu cinayetten önce de gasp ve hırsızlık suçları vardır. Onları da itiraf etmiştir. Ve adullendirilmiş bir cezasından kurtulmuştur. Bu olaylarda Abdullah Gül, Orhan Gökçek, Akın Öztürk gibi azıllık faşistlerin de adları geçmektedir.

Daha sonraki yıllarda Ağca, 13 Mayıs 1981'de Saint Pierre meydanında (Vatikan'daki) Papa J. Jean Paul'e suikast girişiminde bulundu. O an yakalanarak cezasına konuldu. Sonraki yıllarda ise Papa onu vicdanen affettiğini açıkladı. Ağca 2000 yılı dolayısıyla Türkiye'ye iadesini istedi. Ve Hristiyan inancına göre büyük önem taşıyan Fatima olayı ile ilgisi olduğunu iddia etti. Fatima olayı şöyleydi: "1917 yılında Portekiz'in Fatima köyünde yaşadığı 3 çoban çocuğa 3 sır veren Meryem Ana'nın verdiği son sır, "Papa suikastiydi" Ağca bu üç çobandan suan hayatta olan Lucia Santos'un bunu bildiğini ve silahı eline şeytanın verdiği"ni söylemesi üzerine, İtalyan Hükümeti tarafından affedildi. Sonrasında da Kartal H. Tıp'ine konularak müebbet cezasına ceptirildi. Bugün serbest bırakılması ve aldığı cezanın 7 yıl 2 aya düşmesi ise TMY'nin uygun maddesine göre düzenlenmektedir. Ki Ağca 7 yıl 2 ay yatmamıştır, 5,5 yıl yatmıştır. Burdan bile yapılan hukuk suçlulukları görüyoruz. Yani Ağca her zaman ayrıcalık tanınan, devlet, MİT ve kontrgerilla tarafından korunan bir kişidir. O sıradan bir vatandaş, sıradan bir katil bile değildir.

Bir de bu konuda alınan tavirlara bakarsak; Örneğin Adalet Bakanı'nın, Başbakan'ın, yardımcısının yani devletin en üst kademesinin bu durumdan ya haberi bile yoktur ya da bu hatanın araştırıl-

ması gerektiğini düşünüyordular. Yani yasanın hukuksuzluk görmezden gelindi. Çünkü MİT, kontrgerilla ve diğer örgütler yapılar böyle olmasını emretmişlerdi. Ya da bu devlet yetkilileri böyle bir hatanın araştırılması gerektiğini düşünüyordular. Böylece halka ve tepkilere karşı bir şeyler yapmış görünceklerdi. Böyle bir teshirden bir yanıyla kurtulacaklardı.

Devletin faşist yüzü böylece görülmüş oldu. Kontrgerilla tekrar kendine hatırtattı. O ve onun gibi azıllı faşistler cezaevlerinden hep böyle muammalı bir şekilde çıkarılmışlardır. Akattin Çakır, Haluk Kırcı, Oral Celik gibi faşist reisler de katakullilerle tahliye olmuşlardı. Bu durum bizzat için yeni bir şey değildir. Ağca da diğerleri gibi kontrgerillanın, devletin bir masasıdır. Onun tahliyesiyle dışişleri ülke gündemi, gerçek gündemin üzerini bile örtememiştir. Sadece mapazirnel bir durum olmuştur. Kıtı, karı, hastalıklar, sapıklar halkımızın tepesindeyken yaratılan bu gündem sönük kalmıştır. Kontrgerilla faaliyetlerine devam etmektedir. "İşin Operasyon Yaptık", "hapis haneleri temizledik" diyenler her zaman sahnededirler. Ancak şimdi yüzlerini halka göstermişlerdir. Devlet adına hakim olanı suçladığı ve suçlayacağı, oxirialıklar pösterilmiştir. Ağca bir model olarak sunulmaktadır. Örneğin: "İnci'ni yazıyorum, kitap okuyorum, belgesel çekeceğim diye kendisini reklam etmesi ya da "Da Vinci Süresi" isimli kitabın yazarına yeni bir kitap teklif etmesi, hepse yeni yaratılan tipin tarifidir.

Hatta; ülkücülere bu şekilde bir mesaj bile verdirilmiştir. "Ülküdaşlarımızı" başlıklı bir bildiride; "cehse selam", "darısı diğer ülkücü obiterimizin basına" ibareleri kullanılarak o camiaya pata verilmiştir.

Destekçe bir çok olayın, halka saldırı nitelikli planların çıkacağı bu tahliye serüveninin sonunda Ağca tekrar tutuklanıp, hapsedilmiştir. Bu durum da ileride yapılacak hukuksal işlemlerle daha net görülecektir. Ancak bu da yaratılan senaryonun bir parçasıdır. Zamanla bu işinde kokusu çıkar.

Ağcalar, Çatlılar, Kırcılar halkın baş düşmanlarıdır ve ellerinin kollarını sallaya sallaya ülke içinde dolamaktadırlar. Onlar için hukuk, anayasa, adalet sistemi yoktur. Kontrgerillanın amacı ne ise bu kreşler de onun için vardır. Ülkemizin gerçek vatanseverleri, ABD'ye ve tüm saldırılara boyun eğmesken onlar vatani satanlardır. Ülkemizdeki fuhuş, uyuşturucu, mafya gibi tüm yikici faktörler onlardan sorulur. Halkı zehirleyen, batıya sokan, birbirine kırdıran, düşmanlık yaptıran onlardır. Layık oldukları tek şey halkın adaletidir. Şimdiye kadar halka karşı işledikleri suçlarından dolayı olabilecek cezaları vardır. Bu da örgütlü halkın gücüyle, bileliğiyle olacaktır.

ÖLDÜREN

KUŞ GRİBİ

DEĞİL

Hepimiz hatırlarız. Bundan birkaç ay önce Bakırköy'ün Manyas ilçesinde kuş gribi tespiti yapılmıştı. Televizyonlardan kanatlı hayvanların itlaf edilmesini izlemiştik. Medyada birkaç gün içinde önlem çalışmalarını gördük ve kısa sürede adı anılmaz olmuştuk. Dünyada kuş gribinden ölenler boy boy verilirken bizim ülkemizde nasıl ortaya çıktı vb. serubri havada katarak sadece "bitti" denildi. Manyas'ta ilk kuş gribi vakasının görülmesi 8 Ekim 2005'ti. 9 Aralık 2005'te ise Tarım ve Köylüleri Bakanlığı Türkiye'de kuş gribi hastalığının bittiğini açıkladı. Dünyayı tehdit eden bir hastalık ülkemizde de görülmüş ve "hızlı" ölenlerle üstesinden gelinmişti! Medyadan yeterli ağızlara herkes böyle söyledi. Bir yandan da kanatlı hayvan seleksiyonunu ugradığı zarar, satışların düşmesi anlatıldı.

Ülkemizde sağlık politikası dışındaki dönemde böyle bir salgının karşılık ortadan kaldırılması kafalarda soru işareti bırakıyordu. Dünyada insanlar ölmeye devam ediyor, birde ise hastalığın bittiği, rahatça tavuk, yumurta yenilebileceği beyan ediliyordu. Aynı zamanda da itlaf edilen hayvanlar ve hastalığın duyulması nedeniyle insanların bu ürünleri tüketmesinin getirdiği mali zararlar dikkatliyordu.

Her şeyin para olduğu günümüzde kısa sürede unutturuldu kuş gribi. Daha doğrusu unutturulmaya çalışıldı. Tarım ve Köylüleri Bakanlığı'nın açıklamasının üzerinden birkaç ay bile geçmeden ülkemizin doğu ucunda yeniden ortaya çıktı hastalık. Bizim bu kez tecrübeliydikler. Panik olmamak, hastalık yokmuş gibi davranılarak unutturulmalıydı. Fakat hastalık bu, bakanlık açıklaması dinlemeyi | Git dedim mi gitmez, bitti demekle bitmezdi. Nitekim belirsiz açıklamalar sürerken Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinden Muhammet Ali Koçyigit hastalandı. Doktorlar önce "okuldan kaşmak için rapor almaya çalışıyorsun" dediler. Doğubeyazıt'ta ilçe yaşıldı soğuk algınlığı diye. Ve ancak yılbaşı akşamı babasının ismi ile Van'a sevk edildi Muhammet Ali. Orada da durum farklı değildi.

"Gocukları Van'a götürdüm. Yıllar önceydi, doktor yoktu. Sonra geldi. Büyük gocukum Muhammed Ali "beni kucağına al baba" dedi, can çekliyordu. Kucağına aldım, gözleri gidiyordu. Kapıdan çıktım, sağa sola baktım kimse yoktu doktor yoktu. Oksijen makinesiyle oksijen vermeye çalışıyordum. Dört gocukumla ne yapacağımı şaşırıdım. Gözleri pıtmıştı, ağlıdım, göz yaşlarımla yüzüne döküldü. Gocuk yüzünden öpse vefat etti. Bağırardım, ağırıdım. Sonra hemşire, ardından doktor geldi, kalp masajı yaptı, iş biten geçtikten sonra. Diğer gocuklarımdan, ondan sonra yığın bakıma aldılar. Ölen gocukumdan parça aldılar, gocukun üzerinde oynadılar, deneme yaptılar. Pespeze geldi cenazeler." (9 Ocak 2006, Bingön)

Kuş gribinden üç gocukunu kaybeden Zeki Koçyigit böyle anlatıyordu oğlunun ölümünü. Muhammed Ali'nin ölüm nedenine zaterra dediler. "... ölümünün akciğer enfeksiyonunun seyri içinde beklenen bir durum..." olduğunu söylediler. 1 Ocak'ta Muhammed Ali, 5 Ocak'ta Fatma, 6 Ocak'ta da Halpa Koçyigit yaşamını yitirdi. Bir baba ardı ardına üç gocukunu toprağa verirken Sağlık Bakanı Akdoğan salgın beklemediklerini söylüyordu. "Ama kanatlı hayvanlarla hijyenik olmayan ortamlarda itibbat ve yakın temas halinde olan aileler ve gocukları risk altında" deneye de ihmal etmiyordu.

İlk günler açıklamalar birbirini izledi. "Salgın yok", "panik yaratılmamalı", "insanlarda kuş gribi yok", "kuş gribi değil zaterra" ... Fakat insanlar hastalanmaya devam ediyordu. Ağrı'da başlayan ölümlerle hastalık hızla yayılıyordu. Ağrı'ya Iğdır, Erzurum, Şanlıurfa --- izledi. Metlüliler "panik yok, ölümler alındı" dedikçe yeni bir elde hastaneye kaldırılanlar oldu. Hastalar çıkardı. Hastalığın olduğu iller kırmızıyla işaretlendi. Ve her geçen gün yeni bir il işaret konuldu. Doğu Anadolu'dan İç Anadolu'ya, Ege'ye, Marmara'ya yayıldı. Ülkenin yedi bölgesinde hastalananlar hastanelere kaldırıldı. Koçyigit kardeşleri başka gocukları izledi.

Bir yandan hastalığın ve ölümlerin azalması için önlem alınmaya çalışılırken diğer yandan başka ölümler olmak üzere "suçlular" ilan edildi. Anne babalar suçluymuş; gocuklarına hasta tavukları yedirdiği için, gocukları suçluymuş tavukları yediği öldüğü için! Köyünde tavuk besleyenden, yumurta satana herkes suçluymuş!...

Peki "kuş gribi değil zaterra" diyenler? Önlem alındı herkes market tavukları rahatça giyebilir diyenler? Tavukları itiraz etmek için gocuklarına aptık elle toplatanlar? Öle tavukları sokak ortasında sergileyip, gocuklarını elme tutuşturup poz verdirenler? Pespeze olan ölümleri gizleyenler? Ölümlerin karşısında satamadığı tavuğu döşenler? Onlar suçlu değil miydi?

Bahar ille günden başlanıyordu "koy tavukculuğu tarım kanalı" söylemleri. "kimse evinin bahçesinde tavuk beslemesin, bizim tavuk çiftliklerimiz iş yapar" diyorlardı açıkça.

İşte insanın değeri buydu ülkemizde. Ölümlerin bile para kazanmanın yolları aranıyordu. Çocukların arkasından ağlayan ana babaların gözyaşı kurunandan tavuk sektirenen nasıl zora girdi anlatılıyordu. Salgının yada ölümlerin önüne nasıl girim diye düşünmeden, kasalarını döşüyorlardı. Ölümler göstermelikti. Hayvanlar canlı canlı yakılıyor yada gömülüyor, kimi bölgeler karantinaya alınıyordu. Ama karantina bölgesinde yaşayanlar bile karantinayı anlamıyordu. Herşey önekinden farklı devam ediyordu. Halimiz yine parası olmadığı için hastane kapısından geçiliyor, açlık ve yoksullukla başbaşa bırakılıyordu.

Okul çağına gelmemiş kızların, gelecek fatmaların, seber Alilerin ölümlerinin tek sorumlusu vardır o da insan hayatını hiçe sayan devlet ve onun sağlık politikası. Daha ilk bastan gerekli önlemler alınmış ve hastalığın önüne gidilmiş olsa ölümler bu kadar çok olmazdı. Manyas'tan sonra esdi ölümler alınaş ölkenin dört bir yanını hastalık zarmadı. Ölmezlikler elbette daha da çoğaltılabilir. Kısaca bu ölkenin insanın ceplerine girecek birkaç dolardan daha fazla önem vermez olsalardı... demek yeterli olacaktır. Elbette bu ülkemizde egemen olan sistemin özüne aykırıdır. 1

Bugüne kadar açlığa yoksulluğa terk edilen halkımız bugün de kuş gribi hastalığıyla başbaşa bırakılmıştır. Göz göre göre "ölüm" denilmektedir.

İnsanlar boşuna kandırılmamalıdır ve halkımız bu yalanlara kanmamalıdır. Evet aylardır ülkemizde kal gezen ve her geçen gün yayılan kuş gribinin tek sorumlusu bu düzenin kendisidir. Egzistandan, ekonomisine her alanda süren saldırı bugün de sağlık politikasıyla sürmektedir. Ve yaşadığımız düzen değişmedikçe insanlar ölmeye devam edecektir.

ÖLEN ÜÇ KARDEŞ

Biz tanımadan daha önce
Söyle bakalım köyönce ne olacaksın?
diye

Muhammet Ali hiç durmadan
cevapladı:

Ben köyönce veteriner
sağlıkçı
öğretmen
olmak istiyorum.

Ben
yolları olmayan
okulu olmayan
sağlık ocağı bile olmayan köyönce
yol
okul
sağlık ocağı
istiyorum

Mühendis olmak istiyorum
Halk için kurulacak binaları
dikmek için kentlerimizde,
Mimar olmak istiyorum
başında bir göz geçekondusu olmayanlara
en güzel evleri yapmak için

Doktor olmak istiyorum
hastane kapılarında
parazizlikten
yoksulluktan
derdine deva bulamayanları
tedavi eden

Öğretmen olmak istiyorum
Çocuklarımızın kafalarını
gerçek
bilimsel
bilgiyle donatan

Avukat olmak istiyorum
mazlumları,
horlanmışları,
haksızlığa uğrayanları
savunan

Ben hakim olmak istiyorum
katilleri,
zabıtları,
yargılayan

İyi niyetli olmak istiyorum
zulmün temellerine
bomba koyan
halk düşmanlarını,
cezalandıran

Ben olmak
ben bozuk adam olmak
ben köyünden başka yeri görmemiş olsamda
güzel olduğunu bildiğim vatanıma
faydalı biri olmak istiyorum

Dahası
ben
Dünyaları istiyorum
Dünyalar içinde
en güzel memlekette
en berbat koşullara layık gördükten
ben
inelle

kuzuluğ
tavukluğ
aynı yerde yaşamak zorunda bırakılan
ben
neler istiyorum
neler...

Cahilliklermiş benim hastalığım
Hayır efendim değil!
Öyleyse de benim anam
O da isterdi beni
saraylarda yaşatmayı

ama
sizin sömürsünüz düzeniniz
izin vermedi buna
Cahilse de babam
sizdiriz onu
cahil bırakan

İstiyorum bende
büyümek
okunak
büyük adam olmak
ama
büyütmediniz beni
büyütmediniz
ablamı
kardesimi ---

İnsan canı ucuzmuş
daha yedisinde öğrendim bunu
ölme giderken
acılar içinde kururken bende
İsmim
hem Muhammet'ti
hem Ali

"Ya Muhammet ya Ali"

³³²⁵
Müslaman gözetken iktidar tam
birşey ifade etmedi
Onların dini
kitabı

peygamberi
hepsi paraydı
ben bunu
bu yaşamda öğrendim
Sizde öğrenin artık büyüklük!
öğrenin!
Küydükler
fehredükler

öğrenenki
sürmesin bu devran
ölmesin
daha yedisine basan Balan

ölmesin
zindanda kalan
ölmesin
Ali'n
Fatma'n
Hacı'n ---

Toplumlar

(Hatırlayacağınız gibi Kasım sayımızda toplumları incelemeye başlamış ve kapitalist topluma kadar gelmiştik. Bu sayımızda da kaldığımız yerden devam ediyoruz.)

SERMAYE + KAR = SÖMÜRÜNÜN EN AZGIN HALİ KAPİTALİST TOPLUM

Kapitalistlerin atabiyelerinde bir araya getirdiği işçiler baste aynı iş yapmaktadı. Daha sonra aralarında işbirliği gerçekleşti. Zorunlu işçilerin işbirliği temelinde bir araya geldikleri ve basit iş aletleriyle kol gücüne dayanarak çalıştıkları bu kapitalist işletmelere manifaktör deniyordu.

16. ve 17. yy. da ipçilik hızla gelişip yaygınlık kazandı. 1600 yılında dokuma tezgahı bulundu. Üretici güçlerin bu hızla gelişiminin yanında artık feodal üretimin ilişkileri enjeli durumuna gelmeye başladı. Köylüler feodal boyunduruğundan altında üretimini fazla artıramıyordu. Emek üretkenliğinin artması işin emeğin yeni köylülerin dışlanması kendini gösteriyordu.

Feodal devletlerin çeşitli büyük feodal beylerin elinde parçalanmış hali ise ticaretin gelişmesinin önündeki başlıca engellerden biriydi. Üretimin artması, kırsal kent arasında işbirliklerinin gelişmesi, ticaretle birlikte meta dolaşımının yaygınlaşması, ülkelerin değişik bölgeleri arasında ekonomik bağların güçlenmesine ve ulusal pazarın oluşmasına yol açtı. Ancak feodal beylerin hakim oldukları topraklar üzerindeki ticarete istedikleri gibi müdahale etmesi ticaretin ve bir bütün olarak toplumun gelişmesinin önünde engel oluşturmaktaydı. Kentlerde gelişmeye başlayan burjuvazi bu engeli kaldırılmasından yararlı. Burjuvaziden önce gelen krallar, feodal beyleri tasfiye ederek kendi iktidaratlarını güçlendirdiler. Toprak ve devlet üzerinde tam otoritelerini kurdular ve devletin merkezileşmesini sağladılar. Mutlak yetki monarşiyi yönetilen büyük merkezi devletler ortaya çıktı. Bu da kapitalist ilişkilerin gelişmesini sağlayan önemli gelişmelerden biriydi.

Kapitalist üretimin gelişmesi için başlıca iki koşul vardır.

- 1) Kapitalistlerin işletmelerinde çalışacak, emeklerini den başka satacak bir sınıfın ortaya çıkması "dijar" bir sınıflar
- 2) Bu kitlelerin çalıştırılacağı büyük işletmelerin kurulabilmesi için gereken sermayenin oluşması.

Birinci koşulun sağlanması yine kendi oldu ipçiliklerin gelişmesi feodal beyleri koyun yetiştirilmeye ve mera elde etmeye yöneltti. Bunun için köylüler

rin elindeki toprakları zorla almaya, ellerini yakıp yikarak kendi toprakla-
rından koymaya başladılar. Dikenmeye çalışanlar korsiklerinde iktidarın askerlerini
buldu. Köylü ayaklanmaları kent, köylerde bastırıldı. Zorla jik ettirilen köylülerden
sehihlerde büyük oranda işsiz bir yığın oluştu.

İkinci kez, pa sermayenin oluşmasını sağlayan da tüccarlar oldu. Kalk-
tıcı, sınırsızlık ilkelerinin yarattığı zenginlikler, hemmede kazançlarının yığına ve
talanı ile sermaye birikimi sağlanıyordu. Kendi devletleri tarafından desteklenen
tüccarlar, sermaye ilkelerine seferler düzenliyor, burabıdan getirdikleri malları
satma tekelini de ellerinde tutuyorlardı. Böylece tüccar ve tevecilerin elinde
büyük servetler birikti.

Esiilik, Bazarlık Nidaları Kalkıyor

16 yy. da köylülerin işi daha da arttı. Feodal düzen içinde gelişen kapli-
talist üretim ilişkileriyle birlikte yükselen burjuvaz, köylülerin işlerini kendi
sıkırı için kullanmaya başladı. Burjuvaz pazara tek başına sahip olmak, iktidarı
ele geçirmek istiyordu. Bu nedenle serfiliğin kaldırılması, esilik, bazarlık gibi
talaplarla köylü pazarını da ortasına alarak feodal iktidarlara karşı işi boy-
negi açtı. Böylece burjuvaz devrimleri yapıldığı ülkelerde kapitalist üretim bor-
zuna geçiş dönemi, hem alt yapıda hem üst yapıda tamamlandı. İlk burjuvaz
devrimi 1650'de Hollanda ve Belçika'da gerçekleşti. 17. ve 18. yy. boyunca feo-
dal iktidarlara burjuvazın baskısıyla feodal boyunluktan kurtulmuş
isteyen köylüler ve kent plebeileri tarafından sava erdirildi. Burjuvaz devrimleri
1900'ün başlarına kadar pa kapitalizmin tekelleşip emperyalizme dönüşmesi-
ne kadar sürdü.

Kapitalizmin Aşamaları ve Gelişimi

Feodal toplumun içinde gelişmeye başlayan kapitalist ilişkiler de aya-
maya ayrıldı. Birincisi basit işbölümü; basit işlemler ve ilkel teknikte aynı işi
yapan çok sayıda serbest işçinin otoklarında çalıştırılması; ikincisi; manüfaktür
dönemi. Üçüncüsü ise makinesizme dönemidir.

Basit işbölümü ve manüfaktür dönemi daha önce anlatılmıştı. İkinci
sarıya geçişle birlikte kapitalist sarayın yayılması hızlandı. Kol emeğinin
yeni makineler aldı, fabrikaların sayısı çoğaldı. Makinesizmedeki ilerleme ma-
den üretimin de hızlandı.

En hızlı gelişen sarayı dalının tektik, otomatizasyon olduğunu söylemiştik.
Bu nedenle 1670-1730 yılları arasında gerçekleşen sarayı devrimi de önce tektik
de başladı. Birçok aşamadan sonra 1785'de mekanik dokuma tezgahı yapıldı.
1784'de buharlı makinelerin bulunması ile tektik fabrikaların yaygınlaştığı
arttı. Buhar gücünün kullanılması yeni buluşları da beraberinde getirdi. 1807'de
Amerika'da ilk buharlı gemi yapıldı. 1823'de de İngiltere'de ilk demiryolu
inşa edilerek, buhar gücüyle çalışan lokomotifler ukaşında kullanılmaya baş-
landı.

Makinelerin kullanımı aynı zamanda makine üretimi yapan yeni bir sarayı
dalının da ortaya çıkmasına neden oldu. Üretim araçlarının üretimini yapan
sarayı, yeni ağır sarayı geliştirdi. Ağır sarayı kapitalist sarayılaşmanın temelidir.
Sarayıda kullanılan buharın yeni zamanla kavgası, 1893'e gelindiğinde de
akaryakıtla çalışan diğer makineler aldı. 1870'lerden sonra ise elektrik sarayı
de yaygın olarak kullanılmaya başladı.

Sarayı alanında bu gelişmeler yaşanırken köylülerde de kapitalist ilişkiler
yayılmaya başladı. Tarım üretimi metalaştıkça köylüler arasında rekabet arttı.
Pazara daha bazarlık hale geldiler. Kapitalizmin süs olan rekabet ile köylülerde

zengin üst tabaka oluşmaya başladı. Bu da köylülerin yitirdiği yoksulluğunu beraberinde getiriyordu. ve köylüler ürettikleriyle geçimini sağlayamaz duruma gelince kendi iş gücünü satmaya başladılar. Kirdaki bu kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle köylülük de kendi iş gücünü satmaya başladılar. Kirdaki bu kapitalist ilişkilerin gelişmesiyle köylülük de kendi içinde tabakalaşmaya başladı. Zengin üst tabakanın oluşturduğu terim burjuvazisi ve emeğini satmak zorunda olan kir proleteryası ortaya çıktı. Bunlar dışında geçimini sağlayacak kadar toprak ve üretim araçlarına sahip olan orta köylülük, toprağı olmasına rağmen geçimini sağlamak için ek işler yapmak zorunda olan yoksul köylülük gibi kategoriler oluştu. Kir proleteryasının ve yoksul köylülüğün durumu sanayi proleteryasının durumundan daha da kötüdür. Terim de kapitalizmin geliştiği kir proleteryasının ve yoksul köylülüğün sayısı da giderek büyür.

Kapitalizm üretim araçlarının özel mülkiyeti üzerine kuruludur. Kapitalizmin temel sınıflarından olan burjuvazi geçim için buradan alır. Sermendiliğini bu yolla pekiştirir. Sınıfsal çıkarları gereği toplumsal mülkiyetin dışıdır. Kendi düzenini sürdürmek için özel mülkiyet ilişkisini, bireyciliği elinden getirdiği kadar yaygınlaştırır.

Toplumsal gelişmede alt yapı yani ekonomiyi belirler. Üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişiminin önünde engel olmaya başladığında satışına da başlar. Eski ile gelişmekte olan yeni arasındaki çelişki keskinleşir. Sonuçta gelişen yeni egemen olurken eski yok olur.

Kapitalist toplum, feodalizmin içinde yavaş yavaş geliştiğinde feodalizme göre ilerleyici. Sonuçta kapitalizm de sermaye düzeni olduğundan gelişmesiyle birlikte, sermayenin aşırılaşmasını da beraberinde getirir. İlk ortaya çıktığında üretici güçleri geliştiren kapitalizm; rekabettin ortası, kar hırsıyla üretimin yığılması, tüketim kısıtlarını alıp basını getirmesi ve bunlarla beraber burjuvazi ile proleterya arasındaki uçurumu derinleşmesiyle sonucu da hazırlamaya başlar. Üretim araçları giderek daha keskin bir azalışta etinde toplanır. Kurulan fabrikalar ve işletmeler ile üretim toplumsallaşır. Proleterya daha fazla sayıda bir orada bulunur. Bu aynı zamanda proleteryanın birlikte hareket etmesini de sağlar. Ortaya çıkan her yeni üretim ilişkisi geliştiği, değişen sistemleri yeni ideolojilerini de oluşturur. Yeni üretim ilişkisiyle ortaya çıkan yeni sınıflar ideolojisi toplumsallaştığı ölçüde bunun etkisi sınıf mücadelesine de yansır. Sınıf savaşları ve bunların pratik sonuçları toplumsal gelişimin hızlanmasında ve yavaşlamasında rol oynar.

Bu gelişim sürecini takip eden Marks ve Engels giderek proletaryanın üretimle birlikte kapitalizmin gelişmesinin bir yönünde, mevcut üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişiminin önünde engel olmaya başlayacağını tekellesmeye birlikte kapitalizmin önüne tam bir engelini, burjuvazinin ilerici misyonunun son ereceğini deneyimlerle kanıtlanarak seretli bir krizin burulma deneyeceğini ve bu burulmanın öneminde iki sınıfın sahip çıkacağını sonucuna varır.

Marks ve Engels'e göre devrim önce kapitalizmin en gelişmiş olduğu Avrupa ülkelerinde başlayarak Avrupa'ya yayılacaktır. Çünkü o yerler koşullarında elverişlidir.

Lakin bu süreçte pratik olarak devrim önce Avrupa'da değil de Marks önder ve devrimin, kapitalizmin daha az gelişmiş olduğu ama burulmanın daha derinleştiği Avrupa'nın dışındaki ülkelere kayabileceğini söyler. Marks ve Engels'i yanlışlayan düşünen nokta ise kapitalizmin seretli burulma dinamiğine girmediğini sanmalarıdır.

Emperyalizm

Yasadığımız dünya üzerine bakıldığında hep birinin ya da birkaçının hakimiyeti kendine geçmiştir. Bu hakimiyet dertbasi yeni bir olgu olarak çıkmamıştır ortaya. Bundan önce de var olmuştur adılar boyunca.

Köleci toplumda → Köle sahipleri

Feodal toplumda → Feodal beyler

Kapitalist toplumda → Burjuvaziler

Emperyalizm de de işbirlikçi tekelci burjuvaziler olarak adları geçer tarih sayfalarında. Burada toplumlar değişik de sınırları yoktur, hep aynı şeyi hizmet eden o da yeryüzünün efendisi olmaktadır. Bunun için yitirmekten yitirmekten ve yok etmekten zevt alırlar. Kendinden ziyade paradediş kişi ya da ülkeleri cendere attıra olarak için bir kere katliamlara başvururlar. Bunun Irak ve Afganistan birer örnektir. Buradaki "islah" etmek için halkın üzerine yığılan bir yığılız banka ve kurulan emperyalist vahşetin göstergesidir.

Etkette orası islah değildir. Emperyalizmin yaşadığı bir yer varsa orada ekonomide sıkı sıkıya tutulmuşdur. Genelde hedef tahtasında olan ülkelerde yeraltı ve yerüstü zenginlikleri bakımında öne çıkarılır.

Çünkü emperyalizm üretmez, ancak harcayarak, ter dökmeye, o varlığını başkalarının emeklerini çalarak sürdürür. Halkın konusunu dikkate, ilgisine kadar kurularak geçirmenin yolunu bulmuştur. Bunun için varlık ve yokluk savaşı bu politika üzerinde şekillenir.

Emperyalizm dünyamızın ille de ille sınırları bir ülke olduğumuz için bağımlılık ilişkisi geliyor. Gökten bağımlı olduğumuz ABD bize yetecek yatıyor, kalk dese kalkıyoruz. Bu durumun nedeni bir; işbirlikçi, itidatlar; ikincisi de aldığımız borçların piderde olması ve bors borslarına saplanmamızdır. Yani özcesi ülkemizin ekonomisinin IMF denetiminden çıkarmamız olmalıdır. Bu nedenlere daha yavaşca, birkeresini etkileyebiliriz. Ama perat perat yapıyoruz. Çünkü ABD'nin ya da başka emperyalist ülkelerin yıkılığını yeristen hükümetlerden de deşiliminde bapmış bir ülke beklemek hayal olur.

Emperyalizm, Kapitalizmin Tekelci Aşamasıdır

Emperyalizm için, kapitalizmin tekelci aşamasıdır demek onu anlatmaya yetmez. Bu nedende, dünden bugüne ne gibi değişiklikler olduğunu görmek gerekir. Kısa emperyalizmin tanımını yapmak gerekirse;

Emperyalizm; Tekellerin ve mali sermaye egemenliğinin ortaya çıktığı sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı dünyanın uluslararası tirditler arasında paylaşılmasının hastası olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının teminlenmiş bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir.

Kapitalizmin tekelleşmeye birlikte geldiği en son aşamasını bilimsel olarak bir yarıyla Lenin ortaya koyar. Lenin'den önce pek çok marksist itidatlar bu değişim ve tekelleşmeyi ele almışlar, fakat bilimsel olarak sadece yorumlamışlardır. Lenin bu araştırmalarından yarıyla "Kapitalizmin en yüksek aşaması Emperyalizm" adlı broşüründe kapitalizmin aşamalarını, özelliklerini bilimsel olarak ortaya koymuştur.

- 1) Üretim ve sermayenin yoğunlaşması, Tekellerin ortaya çıkması
- 2) Bankaların tirdit rolleri ve mali oligarşi
- 3) Sermaye ihracı
- 4) Dünya pazarının tekelci kapitalist birlikler tarafından paylaşılması

5) Büyük Kapitalist Güçler Arasında Dünya Topraklarının Paylaşımının Tamamlanması

Bu emperyalizmi ur eden beş şeytir. Şimdi bunları kısaca açıklım.

1) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, tekellerin ortaya çıkması

Lenin'den ötürce, Lenin bu aşama için "Sermayenin olağanüstü gelişmesi ve üretimin giderek daha büyük işletmelerde büyük bir hızla yoğunlaşması sözcüğü kapitalizmin karakteristik özelliklerinden biridir" diye.

Şöni üretimin ne denli çok yppırca sermaye o denli yoğunlaşır. Bu da tekellerin hızla gelişmesine etken olur.

Tekellerin ortaya çıkmasına tarihsel örnek bakalım;

- 1860-1870 : Tekeller belli belirsiz emriyon halindedir.

- 1873 : Karteller önemli ölçüde gelişiyor. Fakat halen geniş ölçekte bulunmadır.

- 1900-1903 : 19. yy.ın sonunda giderek yavaşlama, karteller bütün ekonomik hayatin temel haline geliyor. Kapitalizm emperyalizme dönüşüyor.

2) Bankaların Şöni Rollerini ve İtali Değeri

Bankalar ilk ortaya çıktıklarında aracı durumunda idiler. İdelerinde krediler veriyor, topladıkları paraları burjuvazinin hizmetine sunuyorlardı. Böylece parayı sermayeye çeviriyorlardı.

Kapitalizmle birlikte bankaların rolleri değişti. Ve bankalar giderek tekellerin hizmetine girdi ya da tekelleştirdi. Bu da kapitalizmin emperyalizme dönüşmesinin taşlarını oluşturdular.

Bankalar ellerinde bulundurduğu geniş kapitalistler dizisinde devletin kurma, onları kontrol etmek için kullandılar. Böylelikle kapitalistleri kendilerine bağımlı hale getirdiler.

Sermayesi sermayesi ile banka sermayesinin iç içe geçmesiyle "mali sermaye" oluştu. ve burada birlikte mali sermayeyi denetiminde bulunduran "mali değeri" ortaya çıktı.

Bu gün ülkelerde de "işbirliği" tekellerin (Döneriler, toker, Eczacı başlıklar...) kendi bankalarını açmaları ya da bankalara ortak olmaları da bu birleşimdir.

3) Sermaye İhracı

Tekel öncesi serbest rekabetsiz kapitalizm döneminde burjuvazinin daha fazla kar etmek için ürettilen metayı, aynı metayı üretilen ülkelerle ihraç ediyordu. Ancak üretimin yoğunlaşması ve tekelleşmesiyle birlikte kapitalist ülkelerde yatırıma dönüştürülemeyen bir hal aldı. ve sermaye fazlası ortaya çıktı.

Emperyalizm dönemi farklılığı elbette yoksul halkın iyileşmesi için kullanılabilir. Fakat o kadar kar getirecek bir yatırıma dönüştürmeyi tercih eder. Bu da, daha az gelişmiş kapitalist ülkeler ve sınırgülerine sermaye ihracı olarak kendini gösterir.

Daha geniş olarak perokütise; birinci, borç para vermektedir. Borç verirken, "ben sana bu borcu veriyorum ama vereceğim faiz dışında buna karşılık ayrıca sen benden şu malları da alacaksın" diyeptmesinde bulunur.

İkinci yentem ise az gelişmiş kapitalist ülkelere ve sınırgülerine dışardan

Üretim yapmak amacıyla sermaye yatırımı yapmaktadırlar.

4.) Dünya Pazarının Tekelleri Kapitalist Birlikler Tarafından Paylaşılması

Tekeller büyüdükçe ülke üretiminin ve pazarının büyük bir bölümüne yer tanınmaya yetirimi oranlarında karşılaştıkları sıkıntıları gidermeye başlarlar.

Bu paylaşım sadece ülke pazarıyla sınırlı kalmaz. Aralarında anlaşarak dünya pazarlarını oluşturmaya çalışırlar, karteller oluştururlar da dünya pazarını ortalarında paylaşırlar.

Belli oranlarla rekabet yapmaya da yeten anlaşmalarla sonucu bağlar her dönem. Tabii bu hiç anlaşmazlık olmuyor anlamına da gelmez. Sadece büyük bir hirsizlik hareket ettiklerinden "büyük balık küçük balığı yutar" misali gelir. mekur de gelsev.

5.) Büyük Kapitalist Güçler Arasında Dünya Topraklarının Paylaşılmasının Tanımlanması

Tekellerin aşamasına gelindiğinde kapitalist devletler tarafından dünya üzerinde işgal edilmemiş, sömürülmemiş toprak kalmamıştır. 1850'lerden sonra sömürge fetihleri başlamıştır. Bu 1876'dan sonra da hızlanmıştır. Mesela 1876'da Almanya, ABD, Japonya'nın hiç sömürgeci yoktur. Fransa'nın ise çok az sayıda keder vardır. Ancak 1814 yılına kadar sömürge edinmiştir. Ancak sömürgeci toprakların dağılımını kapitalist ülkelerin güçleriyle orantısız oldu. Bu da ileride emperyalistler arasında paylaşım savaşlarının nedenlerinden biri haline geldi.

Sömürgeci her toprak parçasının yeraltı ve yerüstü zenginliklerini keder el korudu. Bu da savaşların ekonomide nedente birlikte toplumsal nedenlerin ortaya çıkmasına vesile oldu.

Emperyalizm, Kapitalizmin Özel Bir Tarihsel Aşamasıdır.

Lenin tarihsel açıdan emperyalizmi şöyle ifade ediyor.

- 1) Tekelleri kapitalizmdir.
- 2) Asalet ve sermaye kapitalizmdir.
- 3) can çekilen kapitalizmdir.

Serbest rekabetçi dönemde burjuvazi bilim ve teknik gelişmesi için sürekli teşvik ediyordu ve üretiminde de kullanıyordu. Tekellerde bu tersine döndü. Bilimsel ve teknik buluşların kullanılmasını engelleyici duruma geldi.

Bu gün bilimsel gelişmelerde önemine rağmen neyi, ne kadar kullanabiliyoruz. Buna vereceğimiz cevap hepimizin aynı şekilde "yeterli dercede" değil'dir. Çünkü tekeller bilimsel ve teknik buluşların, kendisinden başkasının kullanılmasını istemez. Onların buluşları yitirince piyasayı üretim alanına yansıtmadıklarını biliyoruz.

Ayrıca buluşların kullanılıp kullanılmaması kar-zarar hesabına göre yapılır. Eski teknoloji ile üretimden her elde edeneğince, işte o zaman elindeki buluşu satar ortaya. Eskiye de başka ülkelere pazarlar.

Bu gün emperyalizmin en çok kar sağladığı sektör silah tekelleridir. Silaha harcanan para, dünya üzerindeki askitten, yoksulluktan kurulan milyonlarca insanı daha sıkıca tutmaktadır. Lakin, eller askitten, yoksulluktan kurulanları düşünmez. Sadece ne kadar insanı öldüklerini göstermek için büyük yardımları yetirirler. Bu yardımların altında yatan ise diğer ülkelerden

genide katılmak içindir. Emperyalizm için her nerede ise orada var olma mücadelesi kendini gösterir. Büyük milyentera orduları tekellerin çıkarları için, halkın sırtından elde edilen parayla besleniyor. Elen insanlar, akan kanlar, yetim kalan çocuklar onlar için hiçbir şey ifade etmez, değerleri de yoktur. Emperyalistlerin tek amacı tekelleridir, onların çıkarlarıdır.

Emperyalist düşünce kapitalizmin çöküşünü en net şekilde asalaklığı büyütmesinde gösterir. Emperyalizm ile birlikte, burjuvazi üretim sürecinden temayle kopmuştur. Bu da aslında bir sınıfa denizmesini sağlamıştır. Burjuvazi büyük sermaye, borsa, tahvil ve faizden elde ettikleri gelirlere yaşamını sürdürüyor. Tekellerini ortadan asılacak bir yaşam sürdürüyor. Üretim yapan insan kaskalarının sırtından geçimince, aslında yaşamaya mahkumdur. Bu da toplumun ahlakı açısından çöküşünü de hızlandırır.

Lenin, emperyalizm için "son çöküş kapitalizm" ifadesini kullanıyor. Bir başka deyişle emperyalist düşünce proletar devrimler çağını bastırıyor.

Emperyalizm, emdai sınıfların çok daha yığın bir şekilde sanayileşmesine, yükselmesine yol açtığı için; ister istemez her il sınıflı korsa, korsa ya getiriyor. Çelişkilerin derinleşmesini sağlıyor.

1) Emek ile sermaye arasındaki çelişki

2) Emperyalist güçler arasındaki çelişki

3) Emperyalizm ile sermaye ve bağımlı ülkelerin halkları arasındaki çelişkiler

son çöküşte, yok olmasında büyük etkilerdir.

Halkımız ne etkensen şu biçimin denizdir. Evet güzel bir şey. Emperyalistler de etkilerinin sonucu elbet bir gün olacaktır. Dünya üzerinde akriben kanları, Elen insanların bir gün hesabı sorulacaktır. Her deniz yazının hesabını aldığı, yok ettiği, tehdit ettiği dünya halklarından olacaktır.

Bütün yarıstabil denizler, diğerleri sadece büyük bir tehmedir. Bu işkeyi büyütmek, çoğaltmak ile anti-emperyalist bilhik çözümlerimiz olacaktır. Büyük abut diye, AB hayalleriyle halkımızı kısıtlamaya davet edenlere karşı mücadele etmeliyiz. Halkımıza enkindenle sınırlı kalmamalıyız. Bunu bir tavra, eyleme denizlere bildiğimiz oranda sorus almış oluruz.

Hiçbir güç yıkılmaz değildir. Yeter ki isteyelim, yeterli iradeli olalım.

DUVAR

Kirli sarı bir duvar
Duvar bana bakıyor
Ben duvara
Ben konuşuyorum
O kâr, seğir, diksiz
Gülüm her saatinde
Duvarın or dindaki
Can parçalarının
Seslerini duyuyorum
Kimi zaman sen katkakatları
Kimi zaman hareketli konuşmaları duyduğum
Ben, kirli, sarı, mendekur
duvara bakıyorum
O ise hep sessiz
Sen sustukunaja mahkumsun
Hep susacak ki
Hep utanacaksin
Korımızda,
Korulan
Sesi duyulan
- Sena rejimen-
Hep biz olacağız
Değil senin j'bi
gürznen
Kirli sarı, beyaz
ve phul her ne renkise
olan duvarları
Biz beynimize
Bilmek istenen
duvarları
Poremparça edelli
Çok oldu
Sen ve senin j'bi
duvarlar
Korımızda
Hep susmaya
mahkumsunuz

23 Aralık 2005

Fatma KOYUPINAR

Dünyada ve Ülkemizde DİRENİŞ TARİHİ

KÜBA DEVRİMİ 47. YILINDA

Sosyalizm Umud Olmaya Devam Ediyor

Devrimin 47 yılında yapılan kutlamalarında Fidel Castro bir benzer istasyonda Galeson işçileriyle birliktedir. Ve bir kez daha dosta düşmana aynı kararlılıkta olduklarını haykırıyor. Bu kararlılık bundan 46 yıl önce başarısızlığı seçip sönüme ye hayır demektir. Bu kararlılık tüm sardıcılara an-bargolara komplolara rağmen sosyalizmedeki kararlılıktır.

ABD emperyalizmine hiç bir gücün devrimin yıkamayacağı- ni söyleyen Fidel Castro öpür kütba topraklarından -ve o toprak- lardan emperyalizme ve onun politikalarına meydan okuyor. Nesilki 46 yıl önce gerçekleşen devrim kapsamında Galesonca bapında aynı garesizliği yapıyor emperyalizm.

Kütba halkı gerilloların öncülüğünde elde silah büyük bir özleniğin gınaçlarını vermekten çekinmediler. 1930'lerde Kütba'da işçi, gençlik ve köylü hareketleri gelişmeye başladı. 1950'lerde ise Amerikan tehlikesinin, fuhusun, kumarın bir ala- nı haline geldi bu topraklar -Kapitalizmin girdiği hergi- yerde işi bir şey olmaktaki oradada olsun. Batista dik- tatorluğu Amerikan emperyalizminden aldığı destek ile Kütba halkının karsısına baskı ve sönüm ile çıkmıştır. Ülkesini halkını ABD tehlikesine peşkeş çekmiştir. İste 1950'lerde öğren- ci gençlik için derin bir gıyup vatan sevar. Bu kütba gidi- şe dur demek için harekete geçerler. İçlerinde Kütba dev- riminin kolumanan şehitleri Camilio, Che ve daha niceleli vardır. Fidel Castromun önderliğinde Batista dikta- törüne karşı devrimci mücadeleye coşkuyla atılırlar. Önderlerinde yok- lular yoksulluklar vardır. Ama onlar azimli ve kararlıdırler. 26 Temmuz 1953'te Moncado Kışlası Baskını ile eşlenlerini gerçekleştirirler. Askeri anlamda bir başarısızlıktır bu baskın ama adları 26 Temmuz Hareketi olmuştur. Ve bu tarih devrimci mücadelesinin başlangıcı sayılmaktadır. Baskı- na katılanlardan bir gıyup şehit düşmüş, esir düşenlere ise işkencelele kelle edilmiştir. Castromda bu baskın sonrası melisi- karp sığınağına pönderilir. Ama sığınmada devrim için ga- lip olmayı devam eder. Devrimi öpütlemek için gerilla olu- turmak için çıkar. 25 Kasım 1956 tarihi gelyeğinde ise Castro önderliğinde gerillalar Melisikadan Kütba'ya gyle çıkarlar. Toplam 82 kişiydiler. Ama Kütba'ya ayak basar basmaz düş- manın sardıcısına uğralar. Geige 12 kişi kalmıştır.

Ve sadece 9 tüfek. İste o gün bu 12 kişi ve 9 tüfek devrimin
ilk aşamasını ve ilimane bağlılığını simgelerdir. Ve bu inançla Sier-
ra Maestra dağlarına ulaşırlar. Oradan tüm ülkeye yayılacak
bu devrim ateşini yakarlar. Che, Camilla, ve Raul Castro geril-
imin öngütlenmesinde yeni birliklerin oluşmasında birer birer görev
alır. Kuba halkının Batista diktatörlüğüne karşı öfkesi ve
tepkisi Sierra Maestra dağlarından kente ine ulaşır. Öngüt-
lenen gerilla birlikleri Santa Clara'yı kuzatmayı geldikçe
sinde kentlerde gerillanın yol göstericiliğinde geril grupları
edilir. Santa Clara devrimin ilanı anlamındadır.
Batista ise kontrolünü kaybetmeye başlar. Biguel grevle birlikte
Castro önderliğindeki gerilla birliği Havana'ya girer. 1 Ocak
1959'da devrimin zaferi ilan edilir. 1961'de ise devrimin
sosyalist bir devrimine dönüştürülmesi ilan eden Fidel Castro

1 Ocak 1959'da devrimin gerçekleştiğinde bu devrimin
yeterince hızlı hayalleri yapılmadığından bir çok kesim tarafından.
Hele ABD emperyalizmi burjuvazinin dibinde kendine karşı
tutar bu iktidarı devirmeli işin elinden geleni ardına
koymazcasına. Ne amaçları ne de baskıları, ne istediği parça
kane pürisimleri, ne anti-propagandaları hiçbir işe yara-
madı. 46 yıldır Kuba devrimini halklara umut emperyalizme
korku vermeye devam ediyor.

Bunun için bu umut olma örneği olma daha somut bir
şekilde gözle önündedir. Batıda Latin Amerika olmak üzere
tüm dünyayı etkileyen kuba devrimini. O topukla özerinde
duşmanlar sömürsüz adaleti ve özgür bir dünya tüm halk
ların özlemi. Uruguay, Arjantin, Venezuela, Bolivya ve en son
olarkta Silide gerçekleşen gerillalarda halk bu özlemini
dile getirmiştir.

Latin Amerikadaki halk eşitliğe, adalete ve özgürlüğe
evet dermektedir. Yıllar boyunca ABD emperyalizminin arka bah-
çesi olarak tüm yoksulluğa sömürge geril binleştirilmeye karşı
bir tepkidir. ABD emperyalizminin arka bahçesi olarak
tüm işçiyi politikalarına halkların verdiği bir cevaptır.
Bunun artık bu arka bahçede istediği gibi at koştur-
ramıyor. Çünkü emperyalizmin önünde engeller var.

Sık sık Latin Amerikada yaşanan bu gelişmeler içinde
me gelmektedir. Basında gazetelerde bu yönlü haberlere
Çokça rastlanmaktadır. Evet Latin Amerika ilerici
halkı ve anti-amerikan yönetimler birer birer iktidar-
na geldi. Halklar yasadışı yönetimlerin karşısında Kuba topukla-
rında sosyalizmi alternatif olarak görmüştür.

Aslında orada yaşanan gelişmeler Küba devrimini Fidel Castro'nun 46 yıldır devrimdeki kararlılığı etkilenebilir. Emperya. Hızın kim saldırısına püs verir, umut verir. Kapitalizmden başka bir alternatif olduğu emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak için ve orada yaşamın seçeneğini Küba verir.

Latin Amerika halkları 70 yıllarda emperyalizme sınırlı karşı seslerini çıkarıyor. Küba devriminin onlara göndirdikleri yolda bupin için Hugo Chavez, Eva Morales ve Şilide seçimleri kazanan Michelle --- yaptıkları açıklamalarla halkların bu isteklerini taleplerini yerine getirme sözü veriyorlar. Ama şu gerçekte görsel kapitalist devlet mekanizması türden yitmeden sosyalizmi kurmak imkansızdır. Aslında gerçek kurtuluş kapitalizme olmasa net tavırla mümkündür. Bupin için bu ülkeler bu gerçekte karşı karşıyadır. Ve asıl olarak bunların zorluklarını birer birer yavaş yavaş çözeceklerdir.

Komünist ülkelerde ve sosyalizme doğru atılan her adım Venezuela örneği gözlerinin önündedir. Bu gerçeikle vupin yaptıkları sonra bupin seçime dile getirilen özlener ilerde asıl mecrasında ilerleyecek ve sosyalizm seçeneğinin de somutlaşacaktır. Buna inanıyoruz.

Bupin görsel gerçek hiçbir politika baskı ve sınırlı sosyalizm seçeneğinin halklar gözünde yolu edemiyor. 46 yıldır orada ayakta kalan Küba devrimini halklara gerçek gerçek kurtuluş yolunu gösteriyor ve göstermeye devam edecektir.

Gölgeli Otoportre

Gera bir ülkeden kâkleri ottardan dağın
(o kâkleri Amerikan öfkelerini yadsınır)

Sizlere geliyorum kızılgil kardeşlerim

Acılı hayalim ümitsizlik ve inanc yıklı

Sizlere geliyorum kızılgil kardeşlerim

Bra "homo sapiens"lerin geldiği yenden

Nice yol aldım göğebe ayınlaıyla

bir neç piir tasıdım astınımle

ve onun özüme yolışmayan mecorıyla

Uzundu yol ve çok öğirdi dent

Sürmekteür berde averse adınlarımın kokusu

hâlâ botik bir gemidir derinlerdeki özüm

kurtarıcı kızılgil yönünseleer bile

dalgalara karşı pönülüz güzünüm

botik bir gemi olutama kızılgil

Yolunum aynasız geceye karşı

ve biktlerin biraktığı keşis seker tedirne

Aynası qafırıyor beni yllanmış sarabının

Sarı etinin sol-puyle nüzedeği eserleıyla

Yeni ülkelerin neşeli klarnet sesleyle

alıyorum karşıdan piir etlisini

Lerin'in icne ettiği ve kottuların söylediği

Markis ve Engels şarkılarının.

F. Che Guevara

Bir Sevda Uğruna

Gün peceye dönüştü... Gün peceye teslim etmişti yerini...
Korantil yuvası yavaş yavaş iniyordu. Geceyi korantılı yavaşlığı seriyordu, zulmün kurası da hapishaneleri...

O gün başka bir gün olacaktı. O gün dört duvar arasındaki
kursunlarla, bombalarla, kimyasal gazlarla diri diri yakılacaktı.

Aralık panteriydi, sağıktı... Sağıktı ama alev alev yanıyor
hapishaneler. Aralık jandarmalarında yavaş vardı, kokusunda ise insan eti.

Zalimin zulmü altında kömüre dönüyordu bedenler, saçları,
gösteri yetki oluyordu. Bakışları, gülsümleri yetki oluyordu. Ufukları
kaplıklar kara bulutlar altında yakılıyor, kursunlanıyordu center.

Bir zilyet yakıştı hapishanelerden. Gök zilyet kesti tümünden.

Zilyet acıydı, zilyet eastıydı, zilyet dykeeydi, kindi, umutlu, prindi.
zilyetler arasında yanıyor Fidan, Firat, Ahmet...

Bir ses çalındı kulaklarına. Gökzilyet kabına sığmıyordu yığılması.
Efte, kin oluyordu.

Neydi bu ses... Sustu, kulet kesildi. Tenidi, duyduğu sesi...

"Kantisi yerde kalmalı, hesap sorulmalı" dedi. Zilyetleri katlettiler.

Zulmün, tarihini en büyük katliamlarından birini perspektif tirmişti. Ve o bir

savaşçıydı. Katleden dazane cevap vermektir onun parçası. Bu cevap

ayta bir cevap olmalıydı ki; zulmün aştı ve aştı hesap sorulmasının önünde
durulamayacağını göstermeliydi. Zulmün, nice katlederse etmiş, dizenisi ve
deyirinci savası yetki edemeyeceğini göstermeliydi.

Sakince yaptı san hazırlıklarını. Ardından jandarması, dizecek otentikte

tek tek vedelastı. İttiradına ermiş, hayline kavuşmuştu. Gün

onun jandarması. Buzun onun dajın jandarması.

3 Ocak 2002 saat 13.30'de çekti pimi...

Zulmün içinde, zalimin beyininde patladı Gökzilyet. Gökzilyet

denilen yere girdi, yapılamaz denileni yaptı. Ve bir ilk'i yarattı.
Göttekin cesaretti...
Göttekin unuttu, ve faydı...
Yarın geliyor, nefaydı...
Şimdi tecrübü hücrelerinden yeni Göttekinler boy veriyor.
Sözün bittiği yerde Göttekinler konuşuyor.
Göttekince bir destan yazılmaya devam ediyor. Muharremce,
Farukca, Serdarca... Göttekinler öğretilmeye devam ediyor.

BARİKATLARIN KURULUŞU MECİT

1994'ün ilk günleriydi. Topanma telatı için deydik. Bayram. papazda sigası bayramın bir anında kaldığı koğuşun C-1 koğuşuna geçecektik. C-1 öncesinde oddiler tarafından kullandırıldığından oldukça kirliydi. Erkek arkadaşlar koğuşun temizliği ve boya işlerine başlamışlardı. Günlere koğuşun duvarları karandı, boyandı. Koğuş tarımın kaldayken kullandırma hale getiriliyordu.

Gece gündüz şahsiyetlerdi. Birde arkadaşlara sayı ve götürüyor hem ufak tefekte olsa yardım ediyor. Hemde molalarda sohbet ediyorduk. Mecitle ilk sohbetimiz bugünlerde oluyordu. Boya işlerinin ustasıydı o. Ve çok emekliydi. Koğuşta her pindiyorduk. de sıcak gözünsemesiyle tanıştık. Elinde badana fırçası ağzında sigarası, elistik oluyordu. Ayrıca kalın diğer arkadaşlarda boya işini öğretiyordu. Aslında öğrettiği badana yapmaktaydı. Kolektif çalışmaya severek iş yapmasını öğretiyordu. Bir-birimizi en iyi tarımın yolu birliktedir. Daha sonra anlatıyordu. O dönem hapishaneye yeni gelmiş çilingir duman bir arkadaşımız varmış. Mecitle bizim koğuşun boya işinde birliktedir. Ve "sizi bu sırada tanıdım" demiş. Ve ondan sonra daha rahat sıcak ilişkiler yakalamış. Kolektif çalışmaya kolektif yaşamayı öğreniyorduk.

Mecitle bu dönem başlayan sohbetlerimiz Ümmüriye Hapishanesine servis olana kadar sürdü. Onunla sohbetlerimizde zorlanmazdık. Sıcak kalıyordu ve hepimizin ilk gözüne çarpan emekliliğiydi. Nerede ihtiyac varsa Mecit oradaydı. Ortak kültür programlarında arkadaşların koğuşuna gidecek. Herkesin dumanında bir insanın yürüdüğü kadar sıkıntı olan bir bölüm vardı. Programın en güzel parçası hep bunayla esilindi. Tabii oraya sığınmak kolay değil. Bir bakardık ki Mecit uzun sınırları ve uca yerleşip merdiven yopmuş ve bir sırtında oraya sığınmış. Galibien olduğu kadar pratikti.

Mecit'inde içinde olduğu bir grup arkadaş Ümmüriye Hapishanesine uğurlanmıştı. Saldırıyla esilindi Ümmüriye. Dineriyle kazanılmıştı. Ve yeni bir mevziydi. Servis olan herkeste bulun bilincindeydi. Daha servisin üzerinden çok geçmişti. İlk saldırdı yopandı. 13 Aralık 95'te asker ve polis kalabalık demirlerle tutuklanarak Ümmüriye saldırdı.

13 Anlık bir prova idi. Bir robot yoklamaydı. Tutsakların onurlu direnişle karşılanan oligarşi teslim olmak için yeni bir saldırı hazırlığına girişti.

4 Ocak 1996'da başladı kottiam saldırısı. Öldürmek için gelmişlerdi. Teslim olamadıklarını kottilediler. Böylece hem Ümmaniye'yi istedikleri gibi bir yer haline getirebilecekler hemde ülkedeki tüm tutsaklara "direnirseniz böyle olur" diye göz dağı vereceklerdi. Hesapları buydu. Ancak hesapları tutmadı. Tutsaklar teslimiyet dayatmasına karşı ölümlere diler. Ümmaniye birlikte ülkedeki tüm hapishanelerde isyan başladı. Dışarda sokaklara ateş verildi. İçerisi ve dışarıyla tek vücut olup direniyordu.

İlk pan şehitler öldürün. Şehitlerimizden biri de Mecit. Direniş boyunca Mecit'in tenkidimiz halleri gözümüzün önünden gitmiyordu. Kağıza her girdiğimizde onay görüyorduk. Gönül kağızın her satırında onun emeli atıntı vardı. Mecit Ümmaniye kottiam saldırısında da bildiğimiz halde en öndeymiş. Barikatların kumandanı direniş mimarlarından biri olmuş. Barikat yanında elinde demir sopa ne bulduysa kendilerine silah topluyordu. Ve taşıdığı suyun altında bile Mecit'i sigarası dâvemiş elinden.

4 Ocak 1996 Ümmaniye kottiam saldırısında Abdülmecit Selek, Kıza Beybaş, Orhan Özer, Gülkin Beyhan şehit düşmüşler. Oligarşi tutsakları teslim olmak için kottiledi ama teslim olmayı başaramamıştır. Mecitlerin direnişle tüm dünyaya inançların uğruna ölenebileceğini göstermiştir.

Onların yaşantıları ve direnişleri her daim bizimle ve bizlere yol göstermeye devam ediyorlar. Anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

İtir

Maden ki,
Sokaklara kepenk, dillere kilit indi
Maden ki,
Ne sen var ne ben söyleyeyim kati
Maden ki,
Kinse sarmasın kinse söylemesin emri
O halde hakikat patlayıp yolları bojacaktır
Artık hınz dantlayacak, taşına vakti erişti
O dantla hadedini kanta dokturmuştur.
Ki dantlayı koratın zulmeder
Koraypız ve korayfıl ceği bir jeli
Yaprak yprak azacaktır orta yerde
"Ve zulmederler şereceklerdir"
Aralık'ta yakıştın ruhu
Ocak'ta Gİttelin'le jeri dırecetti...

ÖMİT İLTER

İHTİYAR DELİKANLIYA

Haberini aldık bugün
Gönlüdir yüreğim tetikte
yüreğim öfke
doluydu

Ve işte elyazda tetik
"Selam sana yoldaş" dedim
"Selam silah elde döperlere"
Senki silahını hiç
düşürmedin elinden
İtaltın adaletiydin öne
"Gapanız Adet" dedi
yalaka batın

Sonra

Sonra

"Dört duvara sığar beni
Gönlüm dışarda" diyardın
Can yoldaşım
Can ortayım
bu kez arılanda umudumuz
yi kazandı

Adalet diyardın
Bedensinde eriyen her hücre
adalet için
silahın memiydi

Yine korkutur senden
Baş deşil
"Korkunun ecele faydası yok"
Sözleri

Korku-neri!

Langiti!

Elindeki namlu piri

Arılandaki yıldıza

İtaltın adaleti ve
umudu olacak!

Ber mi?

İçin rahat olsun

Sen

karuk

Ve yeni fidan deliklerle

nasıl tuttuysanız

Merdut saçlayan fidanlarımızın
elinden

Berde fidan ki olup

tutucayım elinizden

3 Ocak 2006
Selma Kayaşan

Yaktığım ateşte birtakım yandı
Ateşte serohe dımp
Perwane misali işimise
birtakım kaptık

Sonra...

Sonra...

Sonra duyguluktaki
Fidanımız, Faruk'unuzun
elinden tutmanı
halaya katılmayı
engellemek istemişler

Bilirim pıstınale, kelleşipinide
Sanaş perşepinide

Amş yandı gülerce yüreğim
Acıdı işim

Surdelaş acıları serle
duyulum yaşadım

Gülerce bir ses
bir haber bekledim

Aklında yüreğinde serdeydi
Tine istekinde herkes

Kıydını demdirdi, basını

Bir ses konuşuyordun

Bir yüreği acıdı anlarmış

Birde bizimle

16 Ocak 2006
Fatma Kızılcı

ÇOCUKLARIMIZA

Ölüyor çocuklarımız
kuz pribinden!
20'türeden
Ve gafin vebası
Yetersiz beslenmeden
Yani sözün kısası
AĞLIKTAN!
Ama siz daha çocuklarımızı
dişemiyorum
Dünyamız
hale hale iştikimiz
Yapanları
dişemiyorum
Ölüm haberlerini duydukça ru'den
inanın dahada büyüyor öfkem
Açılarını panamparça
ediyor
Yak ediyor- kışın
Nefretin ve kışın
çocuklar
Bu aşlık vebasını
yaptıkları
Emperyalist etardilere
Sizin dilinizce
sevgilere çocuklar
Kışında inancında büyüyor
Gül yüzünüzde pütlerin açacağı
Doğduyunuz
pönlünüzce
O dünyayı mutlak
ama mutlak
kıracaktınız
inanın çocuklar
Aşlığınız kadar
aşlığınız kadar
diferans söylüyorum
O dünyayı kıracağız

6-7. Ocak 2006

Latife Kaygıncı

ÜSÜYEN ÇOCUKLARIMIZ

Sakıncıdim seni
Nazar değmesin diye
Kıyamazdim sana
İncinmesin diye

Yaklaşan gilesinden
Hainlerin hangerinden
Üsüneyeğin diye
Yüreğindeki sıcaklıkla
İstirdim seni

Gitmeni beklemendim
Nerede olduğunu bilmeden

Belki bulurum diye

Yol ettin dünyayı kendine

Üsünürsün biliyorum

Belki de çok assın

Belki bir köprü altı

Yada bir çarşı avlusu

Nerede okuyupun bilmeden

Zordur bana yaparın

Seni sevmeyi okşamayı

Nede çok özledim bilsen

Yazın karda yapmışında

İslamın küçük bedenini

İzdirap veriyor bana

Sessiz yolculuğum yaparken

Sessiz oldu pidiğin

Belki büyük bir gılgıktı

Dugmadım sesini

Göremedim gülyüzünü

Ne güzeldi seni sevmek

Neşe sağan pılışını sevmek

Senden berimsin diye bilmek

Sarılabilsen sana çok

Seni sizleri alabilsem

Oralardan

Köprü altında parkta

Yada mezarlıkta

Assın oultasın

Küçük bedenimle

kankusuzca meydan

okuyup pibisin

KARADENİZDEN Gülümüyor Bize

Dünyanın en zor işi nedir diye sorular. Tanıdığın birisini yazıya dökmektir deriz herholde. Hemen hemen hepimiz açısından bir sükutudur bu gerçeklik. Bazen yazmak zor gelir. Nasıl anlatsam nasıl ifade etsem diye kara kara düşünürüz. Bunda en büyük etken ise şehitlerimizin yarattığı kahramanlıkların anlatımı yerini alır. Oysaki onları bizden yani tanıyanlardan başkası anlatamaz. Hakını verenelekte kağıda dökemez.

Her bir şehidimizin bir yaşamı, bir örnek bir nehtir bizler için. Böyle baktığımızda ise tüm sükutlarımız sana erer. Yani elimiz deli kalem benbeğaz fak-pak sayfaların üstünde dola gezecek. Zaten ise içindükilerin sonsuzluğunu dükcektir.

Öcak ayında tüm aylar gibi pek çok kahramanımızı bester kafırında. Bunlardan birisinde 1996 yılında Sivas'ın Asarcık bölgesinde altı yoldaşla birlikte ölümsüzleşen Cömet Özendir. Kendisiyle aynı köyde veda alırdık. Yani sadece deşirimi yaşamıyla değil, Düzeyi yaşamıyla tanır. Ana şansı yakalamanın mutluluğunda doğdu, hep.

Köyümüze büyük şehire göç verdiğinde defirik bir yaşamı karıştırmamıştır his. Daha çok Ümmüye, Esenler, ve sonrada Armutlu da küçük birer köy havası duyulmaktadır. Bu göçte Cömetlerin şansında Ümmüye 7 Mayıs mahallesine düşer. Gerinden yapılmış na kadar herkes defirlerinden, geleneklerinden kahramanın yollarını birlikte düşünüp defirle ve topalayıcı politikaların altına imzasını beraber atmıştır. Bunlar Cem konşeri, piknikler, dernek galıpmaları, halkoyunları vb gibi daha pekçok sergilerle yapılabilir. Bu gelenğin yürütülmesi deşir yerindeyse babadan, ağulardan, kula birer neşet, minas olarak binkulmaktadır hep.

İşte bu değerleri kiltürü ve geleneklerimizin korunmasını sağla-yarlardan biride Cömetti. Kapa kapa dolaşın anlatır anlatır bilmeydik, yordunardı. Örneğin yazın piknikler deşir köyün geleneklerini bu pikniklerde toplayıp birşeyler üretmek gerektiğini anlatırdı. Anlatkılarına kimi zaman gülerdik. Yada başvakti gönlü olsun diye "tamam" derdik. Birkere gözümüzden gönülsüzde olsa "evet" sözünü alırdık. Kessa peşini binkmaz ve serri ikna edene yada yaptığın işi sendine kadar uşatırdı.

Mesela bir ankedoş isteksiz olarak serri gönlü olsun diye "ben holla oyun oynarım" gibi bir söz serri ediyor. Ediyor ama deşir yerindeyse ettiğine bir pişman oluyor. Önce bu ankedoşın evine gidilip hem onreyi hemde babayı serri-ler ve izin konusunda ikna etmek gerek. Tabii yine bu işi üstüne Cömet alıyor. Ev halkı onu karşısında görünce yetkileri indiriyor sayar. Bude bizim köyde ne çok serrişirinin kanıtı aynı zamanda. Herşey tamam galıpmalar başlıyor. Anne ankedoş gönülsüz. Bunun farkına vuran Cömet aralarda yanına giderek holla oyunun neder oynanması, gerektiğinin niye oynanması için çaba harcadığını altını çiziyor.

Elbette birkere anlatmışım. Bes-on hatta yüz defa anlatmışım. Nihayet gönlüme olarak başlayan arkadaşta kimi defisimle görere dek-deman ediyor. Ve sonunda zafer azmin oluyor. "Ben oynamak istemiyorum" diğeri arkadaşımız ise halk oyun ekibinin deimi kadrolu elemanı oluyor sonunda. Bunun pibi daha yüzece örneklilik vardır yaşamında.

Genlerle anası iyi olduğu kadar köyün yestililerle daha daha iyiydi. Köyümüzün yaşlılarına aynı bir saygısı ve saygısı vardı ona. Bir şey söylese onlara akan sular dururdu. Çünkü böyle bir dil yakalamıştiki onlarla. Ona imrenerek mümkün değildi. Kim neyden hoplanıyor biliyonda.

Ahmet emmi kaval seviyor ise kaval çalıyor

Mehmet emmi türkü seviyorsa ona türkü söylüyordu.

Ayşe niyece odun kırıyor. Fatma ebeğe ise elin biliyonda.

Anabınelaki iletimin böyleydi. Heta yestilerle bir sohbetle başladım. Dünyalar onun olundu. Çünkü herbirinden birşeyler öğrendiğimi söylüyordu yaptığı sohbetlerinde. Genlerle sohbeti çok güzeldi. Ama kardeşimdekini kendisini dinlemediğini gördüğünde acayip sinirlenirdi. Ve neğizine ne geliyorsa söylendi.

"Köyün yestileri saygı gençli diğiyer. Siz ise ukubetlik yapıyorsunuz" diye kızardı. Bu tür saygısızlık yaparı ise ukuba, saygısız diğerele azarlandı. Ama asla ona kırıp pine uğruna yongan yakarlarda değildi. Tam tersi yonganı kırarmak için pineyle mücadele etmek gerektiğinin yolunu seçer. Daha fazla bu tür hixlerle zaman harcarı.

Onun oldığı yerde nese, hohhaha elvile olmazdı. Çünkü eptemesini, eptendirmesini seikle yapardı. Bir kalba sekil verir gibi ince, ince, rohis, rohis, dokun gibi emek harlardı. Yani sece si eğlenmek bile onun için iş gibi gelirdi.

Sohbetlerinde bilmeden usanmadan anlatırdı öğrendiklerini. İstediki başkalarında onun anlattıklarından öğrensin. Onedare bir kedi, bi yektir. Her oku gelen konuya rahatlıkla aşardı. Onun samimiyetinden bizde daha rahat olur aktıniza tokubaları sorardık. Etinden geldiğince dilinin döndüğünce dökardı onlara. Hatta bizi şaşkırttığı zamanlar çok sık olurdu. Genelde bu tür şaşkırtmalarına ise ihtiyar önce laimimuz dedelerimizin, nirelerimizin anlattığı kimi konular bilmesinden kaynaklıydı. Doğel ister dabna dabna olması yanıyla örnek aldigimiz birisiydi. Lakin inot konusunda eline kimse su dökmezdi. Bazı konularda nuh da peygamber dedirtenazlandı.

Ciddet için yazıbece söyleyerece okoda çok söz vardiki insan hangisini anlatayım diye düşünür. "Bir insan yaşamının okasını kendisi betimler" derler. Ciddet çok çok defra bir sözedir.

O yaşamıyla yarattıklarıyla örnek ve eptetnen olmağa devam ediyor.

Ve Konoderiz defraimın donklarından bize gülümsüyor...

BİR AÇIK GÖRÜŞ VE ANAM

Anam geldi görüdüme
Üste kardeşim
Hasbihal ettik bir vakit
Ana gülemedik yüz yüze
Bir kızını yer vermiş toprağa
anam

Ve kardeşlerime
Gülsün yüzünüz
Yaşam devam ediyor
diyemedim

Onlar da bana:
"Ölme, başına ölüyorsunuz"
demediler

Onlar beni biliyor
ben onları
Velhasıl yürekler konuştu
Zaten bir saat dediğin netki
göz açıp kapayıncaya gesti

Ha anam
Altın yüzük getirmiş
Güzel diye bilmeden
alyans almış

Birini bana taktı
Birini bacıma
- Demişim bir vakit
bana hiç altın almadın" diye
İçinde kalmasın demiş herhal -

Takınca yüzükleri
"Anam" dedim
"Bizden habersiz kimé nişanladın
bizi ?"

O zaman güldü
Oh biraz yüzleri

Dedimya
Diller değil yürekler konuştu
O, dar vakitlerde
Giderken anam kulağına
"Dile dur bunların karşısında
Siz kazanacaksınız ölmeyeceksiniz"
dedi.

Ana Ada'liler hiç ölmekle
diyemedim
Ki o bilmez M-L mi
sosyalizmi
Yaktır okuma yazma plığı
- ki hep ona yarıyız -

Ama bilir zulmüde
tanrı durrimecileide
Bir damla gözyaşı akıtmadı
karşında
- Ki gardiyanlar vardı
Ona göre düşman onlardı -
Düşmanın karşısında dik durmalıydı
Sordu goldaplar :
" Anan hiç ağlamadımı ?
diye .
" Dedim benim anam ağlarsa
iği ağlar
Öyle kız vermez zalime
Anam; birde on
Kürtçe ağıt yakarken
görün siz
bir dinleyin .
En taş yüreklüğün diğers
bile dayanamaz sesine
Güzel ağıt yaker
benim anam
İğli, hüzüdü
Kabullenir yani
ölmüde
Yaşam gibi
en doğal haliyle
Hakkta yani
Gün dar bir ağıtta
benim için yaker " ...

Ocak 2006

Fatma Kog-pina

Kırıklar F Tipindeki Yoldaşların Gönderdiklerinden

Yoldaşlarımızdan

Halo Dayı

Halo'yu Bergama Hapishanesi'nde tanıdık... 97 yılının ilk aylarında lacivert takımlı, kısa boylu, göbekli, saçları ve bıyıkları beyazlamış, iri siyah gözleri, kalın kaşları olan Halo, üzgün ve saksın bir halde gelmişti koğuşumuza. Daha önce tutuklanan bir abimiz onu görünce "Vay başefendi, hoşgelmişsin" dedi...

O'na "hoşgelmişsin" diyen abimiz Buca Hapishanesi'nde geldi-yanken "örgüte yardım" diye tutuklanmıştı. Halo'yu görünce çok sevini-yordu... Ve Halo'da onu görünce... Buca Hapishanesi'nde başgördü-yanmış Halo... O'nu da "örgüte yardım etmekten" tutuklamışlardı... Yıllardır sayım için girip çıktığı koğuşlara girmişti şimdi... Hep koğuşta kalacaktı artık. Ve bizim Halomuz olacaktı. İlk başlarda O'na "Baş efendi" diyen abimiz gibi bizde başefendi diyorduk. Sonra dedi ki, "Yav zaten bu devlete 30 yıl gardiyonluk yapmışım, gayri bana başefendi demeyin de ne dersiniz deyin" demiş-ti. Adı Ramazan'dı Halomuzun... Ve biz ona zamanla Ramazan Dayı demeye sonra da sadece Halo (Dayı) demeye başladık.

Kürt'ü Halo... Çoksey yaşamış, görmüş - geçirmiş, euli, üç çocuk babası idi... "Bingöl Karlıovalıyım. Benim hayatım bir roman olur" dedi. Anlatırdı kendinden... Kimi yerinde güler, kimi yerinde efkarla-nır, kimi yerinde şfkelenir... Sağlığını yitirmemiş, kolender kalmış hep... Hapishaneler onu'da öğütememiş vesşelam... "Ne adamlar tanıdım meşurlarda... Namuslusunu da tanıdım, hirsizini de, ersizini de... Meşurların, haklı olup da icen düzenin ortından durdum..." dedi. "Gerekti-ğinde savcısıyla, müdürüyle tartıştım mahkumun hakkı için, kendi durumu mu hiçe sayarak... Bingöl'de başgördiyordum... Sene dur batiyim kati-yav... Neyse işte o vakit, bir adam beni çağırdı koğuşa vardım... Meş-lum, kendi halinde biri. Dedi "başefendi benim evimde acil bir işim var, bugün işimi - çocuklarımı görüpede bu işi mi halledemezsem, evimin, di-lerin geleceği kötü olacak..." dedim: "Ne istiyorsun? Dedi bana. Üç so-at mücadele ver, akşam sayımı öncesi gelirim. Bana şu kaşları aç, yarım işimi görem geleceğim..." dedim, "Loo ağlum senin ağzun ne diyor, kendi başını da, benim başımda yakacak" dedi "Söz başefendi, surdan çıkıp eve varıp - işimi halledip geldiğimi senden benden baş-kası bilmeyecek..." Şaşım kaldım. Adamcağız ollen etti, kallem et-ti, şu ytreğini dağıldı... En sonu dedim "bak, seni dışarı sola

larım. Eğer akşam sayımından önce gelmezsen ya da hiç gelmezsen, and olsun, şart olsun peşini bırakmam"... Tamam dedi... Adama sordum... İcime de sığ he düştü, ya gelmezse... Gelmezse onun sayunu, yedi sülalesini perişan ederim... diyorum icimden... Akşam oldu... Sayma az zaman kaldı, nizamiye de kapı altında bekliyorum... Gardiyanlar sayım için toplandı... Adam yok... Şimdi sayma girecem, kendi soldığım adamı "firar" sayacağım. Ben yapmadım, benim firarda bir yardımım yok da sende iş ötüme kalacak... ha haule çekip duruyorum... Neyse sayıma girdik... Bunun kaldığı kağıda "bir eksik" diye saydık... Müdüre durumu bildirdik... Müdür tam cendeme ve soruşturması ararken adam çıkageldi... Müdür nerdeydin diye sordu, adam müdürün yanına da herşeyi anlattı... Müdür bana bakıyor, ona bakıyor... Sonra zabıt tuttu, Adama kağıda gönderdi. Bana da yanına savcı gelecek, durumu ona izah ederim... Ben vardım kağıda lan ağlum. Niye geç kaldın? Hadi geç kaldın, geldin, neden herşeyi anlattın... "Adam demesin mi" Valla başefendi, ben hayıftımda yalan söyleyemezdim", Ben de dedim "eyi poh yedin"... Ertesi gün savcı geldi... Beni çağırttı. Çıktım, dedi anlatsın Ben de olan biteni anlattım dedim, adam habiden bir işi olduğunu söyledi. Bana size ya da müdür beşe anlatsam, adama izin vermezsiniz diye dışımdım. Adam da yalan söyleyerek biri değil, söz verdi. Sayım evveli gelirim dedi. Geçikti, olanlar böyle dedim... Savcı baktı baktı, "bir kamu hizmeti görmüşsün, hakkında soruşturmaya yer yok" dedi... Sonra bende o zamanda rahat nefes aldık... Ne vakit kağıda varsam. Başefendi buyur bir sigaramı icimden, sonra sigara sarandı... Evinden bertından anlatırdı... "Halo bize böyle anlatırken bir yandan da sigara sarandı bize... Kendisi bırakmış, çok olmuş birakalı... Yüreği halk, kendisi halk olan Halo ile çabuk kaynaştık, sevdik onu, ada bizi...

Sabahları erken kalkar, 06³⁰'da ayaktadır... Zatağını derler, toplar, şortunu, spor ayakkabısını giyer, su biticisini taker, alt kata iner, gece nöbetçisi ile sohbet eder, "bir vukuat var mı?" diye sorar... 06⁴⁵'te kalk saatinde havalandırmada vaktadedir... 07⁰⁰'da ictime de hay sıralamasında Apo'muz ile son sıradadır... Koşu başlar ve Halo yavaş yavaş koşar. Ama bazen Apo'yu geride bırakır ve takılır Apo'ya; "ikimiz de göbekliyiz... Bu göbekler böyle kaplumbağa gibi koşmayla erimez. Haydi Apo dabano kuvvet" diye takılır... Üs-beş tur atar ve sonra ortaya geçer, biz koşuya devam ederken o kendince hareketler yapar... Saatine bakar, 15 dakikalık spor saati dolmuştur. Ve spor sonundan; "mücadele vardır?" diye izin ister, sonra hepimize dönüp; "Hababam ha, da babam da, koşun halkın eskileri"; der ısıcak suyla yüzünü alır, kamün nöbetçisine yardım eder, çay demler... Halo Bergama'da kaldığı süre boyunca kahvaltıda, yemek sonrası, ziyaret için ve diğer zamanlarda ki tüm çaylarını denlerdi... Öyle güzel denli çay yapardı ki, peh... Tabii Apo kamün idi. Halo'ya; "Valla Halo çayları güzel denliyorsun ama kamünde göci-teceğiz" Halo;

"Niye bobo?"

Apo: Niyesi var mı 4 kasek çay atıyorsun"

Halo: "200 şu milletin bir sigarası, bir de Çayna dokunma, bir de boğazına... Gerisini nereden kaarsan ka" derdi...

Apo'da gülerken: "Halo kışacak başka ne var ki?" ve çay konu-
sunda hiç karışmadık böylece... İhtiyatlarını kayıyordu, "Çayınız be-
nim" demizti...

Komünçöye fikir, öneri de sunardı ayrıca... Ne de olsa ev-
geçindirmiş adam...

Evet, sabah kahvaltısının hazırlanmasına yardımcı olur, (V'den
haberleri de alır, Herkes duşunu alır, O'sun de kahvaltıya otu-
runca çayları doldurur ve bizler de doldurduğumuz bardakları da-
ğıtırdık. Nöbetçi ile beraber; yoldaşlar afiyet olsun der, oturur,
kahvaltısını ağız tadıyla, neşe içinde yapar... Kahvaltı sonrası, göre-
vinin başına gider... İlk zamanlar mazgal nöbeti tutardı Halo... Maz-
gal den gelen-giden birşey olursa onlarla ilgilenirdi... Mesela mektup-
lar mı verecek, Halo alır, kendisi de bir kontrol eder ve sonra gon-
dianyı çagırmak için seslenir; "C-3" ... O'nu sesinde tanıyan gon-
dyanlarda, maldan cevap verir; "Bugün bozafendi" "Gel mektup var,
onları al" ... Gondiyon gelir, mektupları alır, Halo'nun halini hatırını sor-
ar, karşılıklı derleşirler... Halo mazgal nöbetindeyken, biz eğitim ça-
lışmasındayız... Mazgal nöbetinde boş durmaz elbet, kitap okur...
Sever okumayı ve okuduklarını paylaşmayı... Yedi asilmişlerin hi-
kayesini çok sever, ve iki-üç kez okumuştur. Adalet yok bu
dünyada der yüksek sesle, ve ardından; "Ulan Devlet, senin olan,
avradını, soyunu, sapını..."

Biz: Eee devamı

Halo: devamını anlatan anlat der güler... Komün böyle yemeği
hazırlarken Halo'da mutlaka ordadır. Zemek yapmayı da, yemeyi de
sever... ve yemek yapımında mutlaka bir anisır anlatır... Özellikle
de çocukluğunu, genelğini... Anlatırken gözleri ıslık ıslık olur, bozen-
dolar ama dökülmez göz... Ben yazıyordum ama geleceğin bebe-
leri ota bu bayrakları taşıyanlar sayesinde yazıyacak der So-
bo'yu, mahir'i gösterir... Halo böyle yemekleri sonrası 2 saat ka-
dar sekerleme yapar, "Loo, bakın ben yazmaya gidiyorum... Uyan-
dırana vay haline..." der çıkar yatağına... Eve mektup yazar,
buca'da kalan arkadaşlarımıza yazar... Azıcık kitap okur ve oku-
ken uyar kalır... Öğleden sonraları biz eğitim çalışmasındayız, o
uykuda, çalışma bitince uyanır... Mac yapılacaksa; "Beni 1 Numar-
raya al" der ve kendini basketbol macı da olsa, futbol da
olsa voleybol da olsa yazdırır takıma... Zine o saatunu gıyer,
uzun ve üzerinde öndeklerin, civcivlerin olduğu saortunu... Saha-
ya çıkar ve tezahüratla ellerini havaya kaldıran selamlar se-
yirciyi... Azimlidir, yaşlıym demez, oyunu ciddiye alır... mücadele eder.
Ama onun maç hakemliği yapması bize zıddır... Ağzına düdü-
ğü alır ve oyunu izler, izlerken nefes nefese kalır, ve düdüğü
göğresini ihtiyacı biter... Oyuncular düdüğü aldı diye durur... "Ne
oldu Halo" "Yok yok, birşey yok, kendi ötmüştür"... Baklı olma-

yacak düdüğü eline alır, bu defa da kalacağı yerde, bağırır "Loos durun durun, orda foul var... Yar durun..." Mac'lar böyle sevilirdir Onunla...

Akşamları yemek sonrası havalandımonin eşğine oturur... Üç tane keli olan sazını alır... Özellikle ziyaret günü akşamları... Efkarlı, efkarlı çalar. "Halo çok efkar bastı" deyince de o vakit "Bingöl şoutis" diye başlar halaya... Bir davulumuz vardı, bir kutlama anında, bu halay parçasını çok güzel oynamıştı ve dayanamayıp davulu da eline aldı, davula gün gün vuruyor, halay çekiyordu davulu patlatana kadar...

Kimi akşamları kaguz toplantılarımız olurdu. Halo da var tabii toplantıda. Dobra dobredir... Kimin ne eksikliği var, kimin hatası var hepsini söyler... Eleştirir... Çok deşiniksini. Özellikle şu şu arkadaşlar, yataklarını hiç iyi düzetmiyorsunuz... Devrimci adam yattığı yerden belli olur... Bir de şu ve şu arkadaşlar eşyalara gereken özeni göstermiyor... Burda ne varsa hepimizin ve özenle kullanmalıyız. Yırtılmış m, yama yaparız... Kullanıp atmamak bize yakışmaz... Yokluktan geldik, eşyalarımızın kadri ve kıymetini bilelim...

Komün'e özenleri olur, şunu alalım, şöyle daha vuz olur, şunu kaptan alalım gibi... Ve komünün ihtiyaçlarından dilesinin bütçesine ufaktan bir liste yaptırır, ziyarete geldiğinde dilesine verir. Ziyaret günleri "Bugün izin günümüz" der... İrazını olur... Temiz pürüpak gilyinir... Kafesinde ailesi ile konuşacağını düşünür... Onun yeni dilesinin kendi durumuna morali bozulmasın diye her ziyaret onlara moral verir... Bir kendi gilesine değil... Hepimizin ailelerine gider, hoş-beş eder. Aileler, bizim yanımızda, bu gülec yözlü, sen-neşe dayımı, gördükçe hem şaşırır hem sevinirler... Kendi oğullarına, "Vah-tüh etmemeleri gerektiğini Halo bakışlarıyla anlatır onlara... Ziyaret dönüşü... Ziyaret dönüşü, ziyareti gelmeyenlere moral verir... Anlatır ailesini... Konu konuyu acar vultoda... Akşam gelen eşyaların yerleştirilmesinde yardımcıdır. Apo'ya. Hiç boş durmaz, boş oturanda sevmes Halo... Birisi boş mu duruyor "Zulot, gel şunu beraber deşruyalım" der, emrivabisiz, doğal, sıcak... Ve başlar anlatmaya; "sene 1971..." O seneleri hatırladıkça anlatır ve anlattıkça nasıl bir yaşam sürdüğünü de muhasebesini yapar kendince... Vicdanı rahatır; "Mutlu yaşadım, onurlu yaşadım. Gandıyoslık yaptım ama zindancı olmadım" der; ardından da; "Ulan Devlet, senin orni..." ve güler...

Bingöl; "yav benim hayatım bir romandır, bana bir defter verin de, yazayım." Bir defter verdik... Bir de; "Benim yatağın bozucuna seyyar bir üçlü ve ampul çekiverin, yazarken müzik dinlerim volkmandan..." Seyyar bir üçlü ve ampul çektik... Ve Halo adaptörün fişini bakarken pot diye yatağa düştü ve titremeğe başladı, gözleri faltoş gibi açıldı... Hemen ona prizi çektik... Baktık, öyle yatıyor; "Halo, Halo" dedik, yavaş yavaş doğruldu; "Loos çavır az daha beni götürü yordun, cho bu deftere bunu da yazacağım..."

İnsan serafı almıştı Halo... Bizlere dair izlenimlerini atasözleri ile deşişlerle anlatırdı... Eksikliklerimizi ya da yaptığımız güzellikleri atasözlerinden yararlanarak anlatırdı. Ama Apo'ya hep daha farklı dillerinde... Toz konduramazdı... Apo; birkaç kez iatimaya kolleamayınca, Halo

SANIMIN İÇİ KÜÇÜĞÜM

Aglarken gözyaşını
silme
Gülerken kahkahanı
daymak
Ne de çok istendim
Gittigin yerlere
Senide götürülebilmek
küçüğüm
Sensiz geçen günlerimde
Sana seni unuttum
Her gün ve her an
Benimlesin küçüğüm
Havalandırma da
Vatada
Masada yemekte
Uykuda rüyamda
Benimlesin küçüğüm
Gülen gözlerin
Yıldız olsun
Yüreğin sevgi dolu
olsun
Hayallerin gerçek olsun
küçüğüm
Seviyorum seni
Kendimden daha çok
küçüğüm
Uyanırsan emensiz
Derin uykundan
Benimdir o içindeki
his küçüğüm
Uykunda rüyamda
Gözümden her zaman
Hüzününde yarında
Ben olayım küçüğüm
Bedelsiz acı olmaz
Emeksizde yemek olmaz
Sensizde hayet olmaz
küçüğüm
Bedelin sevgisi
Emeğin yücəsi
Göstümün nuru sensin
küçüğüm.

LÖHRE YALGIN

epesay bütülmüştü. Kendince muhasebe yapan Apo'ya; "Koragöz, sal-
ma kendini, senin boyun küçüktür ona yörenin büyüktür" dendi. Apo'nun işleri hafiflesin, çok yorulmasın diye, ona hep yardım ederdi.
Gemasında, temizlikte, yemek yapımında mutlaka yer alır, insiyatifini ka-
yar, Apo'ya "sen işine bak, ben buraları idare ederim" der gibi ba-
kardı. -- Sen - sakrak iş yapar, işin yapılması için çöşüsünü - neşesini
koyardı. Ne zaman biz; "Apo heri cigara - çay" diyerek olsak hemen
devreye girer; "Gajiniz - cigaranız kendin -- işi bitirmek" der, Apo'da "Ha
lo ne diyorsa doğrudur" diyerek onu tamamlardı.

Halktı Hala. Bize, halktan biri olduğumuzu hep hatırlatandı.

2 yılı askır kaldı yanımızda. "Tahliye günü, ortaya çıkıp; "Bu-
rada aoksey öğrendim, burası bir okul oldu benim için" diyordu.

Sonra "Bingöl sarı" diyerek halayın başına, genti. -- Kapiden
çıkarken gözleri dolu dolu idi.

Gönülden Dile

Halkına Sevdalı Bir Yürek

Türkçülerimiz dedik. Yürekten gönülden dile akan çapan ve bentlere sığınan.

İsmindeki acaun ve sevincin belkide en anlamlı şekilde dışa vermesi yanıyla bizi biz yapan ve gerçek bizi anlatan türkçülerimiz. Ve tabiki sanatını halkına verecek onlara yolunu yordamını anlatacak nice isimsiz sevdalı yürek. Yani gerip yürekli ozanlarımız.

Türk ve ozan bir bitenin parçası gibi kopmaz bağla bağlıdır bir birine. Kısaca türkçü sevdiren ozan. Ozanda sevdiren türkçüdür. Bu ikisi birbirini tamamladımıydı asıl değeri hoşgörüsü ve saygısı ise halktan ödül olarak alırlar. Değin yerindeyse jürisi halktır.

Ozanlarımız tarihin köşe taşlarından biridir. Yaşamları öyküleri ve müziğe bakışı yanıyla da ayrıca bir sevginlikle kaynağıdır bizim için. Anadolunun sesidir, yüreğidir onlar.

İşte bu yürek ve seslerden biride Asik Davut Sulur'dur. Onun hayatıda diğer ozanlarımızın hayatından farklı defildir. Gönüllü yaşamı hep halkına vermek ve anlatmakla geçmiştir. Adının bütün bile hden dillerde ve gönüllerde olması bunun kanıtıdır. Elinde sazıyla diğer diğer gezerek halkı tanımış. Halktan biri olduğuna ise asla unutmamıştır.

Davut Sulur 1925 yılında Erzincan'ın Tercan ilçesinin Gagırlı köyünde dünyaya gelir. 17 yaşında aşıklar kervanına katılır. Kendisine hep akup çağlayacağı için "Sulur" adını verirler. Elinde sazıyla Anadolu aşıklığının en önemlilerinden olan gezginliğe adım atar. Bu gezilerinde insanları derinde yakından tanıır. Ve artık bu insanlar ve yaşamları gözünden şekil verir türkçülerine. Bu gezginliğin bir duracağı olmaz. Ömrünün sonuna değin Anadolu ozanlık mirasını sürdürür. Halktan akup halka vererek adını kısa sürede gönüllere yedirir. Mehmedî Şerif, Muhlis Akarsu, ve Asik Davut Sulur bu büyük ozanlarımızın kaptırırlar kendilerini.

1948 yılında Ankara Radyosunun mahalli sanatçı olarak kabul edilir. Daha sonra İstanbul Radyosunda yurttan sesler konserlerinin konuk mahalli sanatçıları arasında yerini alır. Orada tanıştığı sanatçıların düğün müzik yaşamında etkilerini taşıır üzerindeki.

Davut Sulur Müziğe ilk başladığında Atıf Liktin'le tanışması yanıyla sinirler kendisine daha sonra hayatın tümüne dair politik kimliğine ise 1950 - 1970 lende şekil verir. Yolsuzluk, adaletsizlik, yolsuzluk gibi kavramlar Sulur-

nin sözünden sözünden dökülmeye başlar.

" Dünya arsızında fırsat pırsızın
Ruşbet yalancısında refah arsızın
Azap yoksulundur gâşık yersiz
Sefil sevgen olmak budamı hayat

Mevlân Davut Suleriye yonadır
Gelen güler gesen günü anadır
Aradan kullutını hîmmetten hatır
Sarıp da salmak budamı hayat "

Bâylesi pekçok örnek dizeleri vardır hayatin adoketsiz-
liğine karşı.

Başında da defindifimiz gibi Davut Suleri ömrünün
sonuna kadar gezginlik gelenefini sürdürmüştür. Bu seya-
hatlerini sadece yurticikle sınırlamaz. O dünya halklarını
tanımak görmek ister. Bu düşüncesini ise başta Irak
Iran, Suriye olmak üzere Almanya, Fransa, Belçika, İsviçre
Yugoslavya gibi ülkelerde karış karış dolaşır.

Anadolu ve Ortadoğu ülkelerini ise "leyla" isimli
atıyla gezer. Diğer atlardan ağır özelliğidir bu yanı-

Erzurumda atıyla kahvesinde yatan arkadaşlarıyla sah-
pet ederken rahatsızlanır. Hemen hastaneye kaldırılır. Tam
gabala rağmen hayata döndükmez. 18 Ocak 1985 yıla-
da hayata gözlerini kapar.

Anaden 21 yıl geçmesine rağmen türkileri kalın diller-
de. Sözü söze kalın günlerinde. At üstünde diğer diğer
gezen san nefesini dahi türkilere veren Suleriyi Ana-
dolu ve halk basmıştır bağına...

" Siyah perçemini yor yor
Dikenin yüzüne
Solunarak gelen sunays bakın
Kinden söz işitmiş yor yor
Vurmuş yüzüne
Kader yoksunmuş sunays bakın

"Yoktunc yandırdın beni
Zalim aldattın beni!
Ne dedimde davıldın
Bir kula sattın beni "

BİZE AS VE İS VERSİNLER

Hava soğuk hemde dondurucu bir soğuk var. Zenginler kirklerine sarılıp, kıyafet takımlarını alıp Uludağ'a, ya da Bolandiken'e veya hani abmayanlar Alpler'e giderken, borlar yoksulların üzerine yağar işte.

Sent bir rüzgar esince spor salonunun camları gürültü bir şekilde sallandı. İca fırtınası bu sesi duyunca Ahmet'in

Bir ara kendinden geçer gibi oldu. Sağına-soluna şaşkınlıkla bakıyordu. Ne oldu, neredeydin diyorodu, bakışları. Sana kendini ite kaka "hadis" yünü, sen dışarıda mı kalıyorsun diyeret getirdiklerini hatırladı. Hem şaşkın, hem de neredeydin der gibi bakıyordu çevresine. Ama en çokta üzerinde oturduğu yatak ve bu sıcak yer onun eklini başından almıştı. Bu sıcak ortamda gevşememiş yeri baygın duruma gelmişti. Üzerinde oturduğu yere kıvrılıp kendini uykuya teslim etti. Belkide ilk defa böyle sıcak bir ortamda, bir yatakta uyuyordu, ilk defa gazeteler yerine bir battaniye alıyordu. Battaniyenin yumuşaklığını hissetmek için iki eliyle sıkıyordu bir yanda da. Böyle kaç saat uyudu bilmiyordu. Gözlerini açtığında hayal olmadığını anladı. Yattığı yer bir yatak ve üzerindeki de battaniyeydi. Hatırladığında irinde bir dânde battaniyeye daha sıkı sarıldı. Kocaman bir yerdeydi. Sağında-solunda her tarafında yataklar vardı. Bazı yataklar dolu bazı yataklar ise boştu. Büyük çoğunluk uyuyordu. Bu koca alanı gözleriyle şöyle bir taradı. Yakınındaki yataklardan bininde de birisi gözlerini sabit bir yere dikmişti. Uyumuyor mu, uyanık mı anlayamadı. Kırtıslık böyle durmuştu. Tam Ona seslenecekti. Yanına birinin oturduğunu farketti.

-Seri de bugün mi getirdiler diye sordu yanına oturan kişi.

-hi hi demekle yetindi Ahmet.

-Beni şu ilerdeki yatakta yatanı onun yanındaki iki kişiyi ve hemen sıradakini getirdiler. Birlikte 6 kişiydik getirdiler, buraya. Tabii da burası daha kalabalıktır dedi adam.

-Neden kim getirdi buraya diye sordu Ahmet yanına oturan adama:

-Aman bosver kim getiriyor, neden getiriyor. Sen şu günlerin kymetini bil. Bana bileceğin kadar ısın. Sıcaklığı kuyuna doldurup götürme imkanı olsa götürürüm valla. Böyle bir rahatlığı ben daha önce yaşamadım. Şimdi böyle gerine gerine ısınıyorum. Sende böyle yap gerisini bosver. Senin adın ne? Benimki Emin.

-Ben de hayal mi, rüya mı, yoksa gerçek mi diye baktım çevreme. Gerçekmiş gerçek. Dissiz ağzını açarak güldü. Hee bu battaniye de gerçekmiş dedi Ahmet.

-Gerer geçer bunlar yine birgün bakarsın soğukta sokaklındasın. O zaman yine gerçek mi, hayal mi diye düşünürsün. Benden şüphelenme.

Ahmet'in birden gülen suratı asıldı. Yine dışarıyı soğukları düşündü. Kafası öne düştü. Yüzünde kırılganlıklar dolu. Ağzını boşuna biracı gelip oturdu. Çatlanmış yüzü o canlılığı yitirdi. Dissiz ağzını sıkı sıkı

Kapadı.

- Ya ne olacağını bekliyordum ki, seni hep burada kılık edenlerini mi düşünürdün. Sena tahsis edilmiş. Otel mi sendin burayı. Hep hep kendine gel diye kolundan tuttu Emin. Ahmet ise kolunu öyle bir salladı ki kolunu kurtarıp.

- Bırak beni baş bırak dedi Ahmet.

- Tamam tamam söyle lan bu kor tipi geçinceye kadar buradayız ama ondan sonra sen sağ, ben sağ, ben sağ, ben sağ.

- Ondan sonra aldıkları gibi öylece bırakıyorlar öyle mi?

- Hah şimdi kendime geldim tam da öyle oluyor.

- Ulan burası ne kadar güzel hemde sıcak.

- Neşte burada hep kalsak diyeseñin dedi dalga geçer gibi Emin. Oğlum seni burada kim bırakır. Şimdi böyle birşey yapıyorlar. Kışla şimdi sokaklarda kalmasın. Bu kara sağuklar geçsin aynı gün kapı dışarı.

Ahmet bu yazdıklarının düşündü zevinerek sonrasında yazacaklarını düşününce üzüldü elbette.

- N'olurdu be, n'olurdu sanki böyle sıcak bir yerde yazsın. Emin Ahmet'in bu düşüncelerinin arasına girip bir şey içermiş diye sordu.

- Ne burada Gayda mı var. Yahu burası Cennet gibi, cennet dedi Ahmet.

- Oooh etmek elden, su gülden ne güzel değil mi? Bu cennet bir ay, bilemedin iki ay. Ben yıllardır sokaktayım. İki yıldır hep buraya geliyorum. Daha öncesinden duymuştum burayı. Günler öncesinden kapısına geldim. Abi n'olur içeriye alın beni dedim. Yok dediler daha zamanı değil sonra sonra dediler. Biliyor musun.

- Ulan ocağı satayım be, işte böyle deşip ocağı dedi Ahmet Emin'in ettiklerini.

- Ben de senin gibi hep böyle olsa diye az düşünmedim. Böyle sıcak bir yerde ölürüm be. Ama öyle boş boş oturmak istemem elbette, çalışmakta istenim. Başkaları gibi değilim deşip ortaklara dönüp kafasıyla işaret etti, birilerini. Bak o yiyeğim, oturayım, sı... diyor. Ama herkes onun gibi değil ki. Kim istemez lan sen öyle kim istemez bir evi olsun sıcak sıcak yemekler yesin, çalışsın... Ha öyle sen istemez misin? Diye elini kolunu sallayarak konuşuyordu Emin.

- Ben vanya Emin miydi adın lan. Haa Emin. Sokaktayken önümden geçip artık işlerine mi, nereye gidiyorlarsa onlara çok özenirdim lan. Bir de bizim harım şu yemeği güzel yapar, gel sen de güdelim bize, biraz dur sohbet ederiz, gibi laflarını duyunca "ah ulan ah" deşip duruyordum dedi Ahmet.

- Onların çok iyi çok mutlu olduklarını zannediyorsun. Öyle zannediyorsan alt edersin. Onlarda it gibi çalışıyorlar.

- Yok elbette öyle düşünüyorum diyerek Emin'in lafını eğzime tükür gibi konuştuk. Hem de it gibi çalışıyorlar. Hadi biz çalışmıyoruz da açız, ya onlar çalıştıkları halde açlar. Yok ulan bu dünyanın çivi çikmiş. Takabilene azk olsun.

- Valla arkadaş şimdi bu spor salonunu açıyorlar ama burayı

gelmeyen, gelemeyen o kadar çok kişi var ki, Niye geleceğim ki, bir ay sonra bir tekme yiyip yine sokaklarda olacaksınız, diyenler var. Olun bu anasını satayım sanırsanız böyle olacak. Aa bir zaman da insan gibi sıcak bir yerde yatmak güzel oluyor. İnsan olduğumu hatırlıyorum. Hele dışarda böyle acıyan gözlerle bakıyorlar kendimi sürekli kendisinden feda kışkırtıyorlar. Hayvan hayvanlığından utanmaz ama ben insanlığımdan utanıyorum. Neşke bu dünyaya gelmeseydim, diye aa düşünmedim.

-Düşün, düşün -- deyip sorunu getirmeden suvap kaldı. Ahmet Emin tekrar konuşmaya başladı.

-Benim geçen yıl haberim oldu böyle bir yer açıldığında, beni getirip buraya koydular. Bu yolda kendim çıktım geldim. Bundan bir ayıydı işte ne kadar süre önce bir soğuk oldu ya o gün donacam lanettim. Vuvv diye bir rüzgar kulağımdan geçiyor laim titredi. Yağmur olmayan dolula bir yer bulayım diye doluştım durdum. Kâpru atlarıydı mekanımız artık orada da rahat yok. Polisler gelip gelip dırtıp kaldırıyorlar. Ulan hırsızlığı, kapkaçı da var. Yok değil. Ulan bir sıcak yemek, sıcak bir yer olsun, evi barkı olsun kim hırsızlık yapar. Olmuyorlar yapıyor. Ne yapınlar?

-Böyle bulupta bunayın el alemin çarına, malına, namusuna kasteden sütü bozuklarda var bee dedi, Ahmet Emin'in lafını keserek. Hem geçen gün bir adamın 30 milyon parasını aldılar üstüne. Üstlük bicakta salladılar birkaç kere Allah'tan bir şey olmadı adama. Ama 30 milyon ortasında ağladı resmen adam. Kimbilin bu para ne kadar gerekli ki. Of of ne diyecaksın. Japonları da tanıyorum. Adam kula kaldı. Çylece yol ortasında göz yaşları döküyordu. Bende uzaktan izledim olanları. Yürü ağılum Emin Senin başına kalır -mahr neme laim deyip uzaktı.

Ahmet Emin konuşurken dediklerini pekte dinlemiyordu. Ahmet bu kadar erir erimez yine o soğuklara döneceği düşünmesine takılıp kalmıştı. Ulan biz de insanız ya. Peki sonra ne yapacağız. Biraz saygı istemek, ev istemek, iş istemek çok mu haa, çok mu? Ahmet bunları düşünürken Emin sanki onun düşündüklerini biliyormuşcasına.

-Bu ülkenin paraları nereye gidiyor haa. Bize gitmediği çok sık. Söyle bir yardımsever de yok mu? Yoksa yardımlaşmak -evsizlere ev vermekte suç mu?

Ahmet icinde birbir siktıyla bir an çekip gitmeyi düşündü ama sonra rüzgarın o dandurucu etkisini too icinde hissetti düştü yatağının üzerine. Sesti Sesti;

-Vallah, billah insanların sokaklarda kalmadığı bir ülke varsa giderim oraya, Saha böyle bir ülke var mıdır? dedi. En iyisi --

Yine kendine bir telefon kulbesi ya da fazla soğuk olmayan bir yer bulayım simdiden.

Düşünüyorum

Düşünüyorum

Biliyorum

Yaşamya hep böyle başlıyorum.

Ama aklıgımın 200'ü

oşan günlerimde

En iyi

En rahat yapabildiğim şey

DÜŞÜNMEK

Hem ben,

düşündüğüm için

dehası "düşünmemem" için

hiçrede değil miyim?

Ve de destanlaşan aklıgımız

Düşüncelerimizle yaşamak

in değil mi?

O zaman?

O zaman son oyma dek

düşüneceğim

Ney mi?

Dünyayı

memleketimi

insanlarımı

Stain kıssası

Dünya da

hısna dair

herşeyi!

29.12.2005

FATMA KOTUPINAR

Halkın

Önderleri

Lenin

R. Lüksemburg

K. Liebnecht

Amilcar Cabral

Suphiler

Devrimleri var eden önderlerdir. Önderleri var eden ise devrimlerdir. Bu iker aynı bir bütündür. Önderlerin işi, ekmeği, esidir devrim. Ve önderler yetenekleri, emekleri, inançlarıyla devrim yolunu işaretler, devrimin mimarlığını üstlenirler.

Ve devrim, mimarlarını tarihin ak sayfalarına altın harflerle yazar. Bugün oradan kaç yıl gelmesine rağmen Lenin, Karl-Rosa, Amilcar Cabral, m. Suphr tarih sayfalarına isimlerini altın harflerle yazdırmış önderlerimidendirler. Yarattıkları ve kişilikleriyle bugün 21. yy'da bile devrim, sosyalizm mücadelesi veren halklara rehberdirler, önderler, önderlerdir.

Bugün Lenin'in, Karl'in, Rosa'nın, Amilcar Cabral'ın, m. Suphilerin ve tarih sayfalarına altın harflerle adları yazılan tüm devrim önderlerinin alevi halkların yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Onların işaretleri yolda halklar emperyalizme, sömürüye karşı mücadele bayrağını onurluca taşıyorlar. Devrim önderlerinin umutları, başarıları, dostlukları halkların yüreğinde yaşamaya devam ediyor ve edecektir.

Vladimir İlyiç LENİN

10 Nisan 1870'de Rusya'nın Simbirsk eyaletinde doğdu. Ağabeyinin etkisiyle devrimci düşüncelerle tanıştı. Ağabeyi Narodnikler'in üyesiydi ve Karl'a suikast düzenlemekten kaynaklı idam edilmiştir. Lenin, ağabeyinden etkilenmiştir, ancak o bir Narodnik olmadı. Narodniklerin mücadelesinden de dersler çıkararak marksizmin ışığında yürüdü. Marksizmi ağına uyarıyarak işçi sınıfını ve köylülüğü örgütlemeyi esas alan bir devrimci oldu.

O, çarlık rejimini bir istişte yerle bir olacak bir duvara benzetmişti. Ancak bir duvarı yıkacak bir örgütlülüğe ihtiyaç vardı.

"Proletaryanın siyasal partisi olmadan proletarya devrimci olamaz" di. Lenin de tüm çabasını bu örgütlülüğe yaratmaya harcadı. 1890ların ortasında Petersburg'da işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele birliği adlı illegal örgütün kuruluşuna önderlik etti. Bu örgütlenmelerde ha sonra devrimci bir partinin çekirdeğini oluşturacaktı. Ve, proletaryanın devrimci partisi Bolşevik Parti diler adıyla Rus Sosyal - Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) Lenin'in düşünceleriyle doğdu. Lenin 1901'de RSDİP'in yaygın organı İskra'nın yazı kuruluna girdi.

"LENİN" takma adını da ilk kez burada kullandı.

RSDİP 1917 Ekim Devrimini gerçekleştirdi. Devrim yolu yenilgilerle, ihanetlerle doluydu. Ve bu yolda Lenin sürgünlerle, oportünizmle, sosyal sovenizmle mücadele ederek önderlik yapmıştı. Ekim Dev-

rimi Lenin'in sosyalizm salt teori olmaktan, umut almaktan çıkartıp pratik-gereğe dönüştürdüğü, halkın göcünü kanıtladığı en büyük eserdir.

Ekim devrimini yaratırken Lenin dünya halklarının devrim mücadelesine ışık tutacak, halkların eğilimli silahları olacak eserlerini de yaratmıştır.

Lenin'in ortaya koyduğu tezler sadece 1917 Rusyası'nda değil günümüz dünyasında da halkların devrim yolunu aydınlatıyor. 1916'da yazdığı "Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Asaması" adlı eserleriyle emperyalizmin ekonomik-siyasal yapısını temel-sade şekilde açıklayarak dünya halklarına düşmanlarını da öğretiyor.

Kesintisiz Devrimi formüle ederek işçi sınıfına, halklara görevlerini söylüyor. Proletarya diktatörlüğü kavramını gerçekleştirerek sosyalist devletin nasıl olması gerektiğini ortaya koyuyor.

Lenin'in işçi sınıfı ideolojisine kattığı büyük katkılardan kaynaklı bugün dünya halkları marksizm-Leninizm ışığında kurtuluş mücadelesini sürdürüyor.

ROSA LUXEMBURG

Erkekler gibi kadınların da fikirleri yaratıcıları vardır. Rosa da devrim ve sosyalizm mücadelesinde kadının yerini gösteren fikirlerden biridir.

Rosa bunun için dünyasında bir kadının nasıl olması gerektiğini o günlerden gösteren bir fenerdir. Lenin'in deyişiyle "asalehtir bir kartaldır. Göğ yüzünden bize kanat çırpın, Clara Zetkin'in deyişiyle "keskin bir kılıç", "canlı bir devrim aleviydi".

1871'de Polonya'da doğdu. 15 yaşındayken devrim mücadelesindeki yerini aldı. Ve bundan sonra hayatını devrim mücadelesine adanmış. Polonya'da devrimci faaliyetleri nedeniyle tutuklanma ihtimali doğunca 1883'de İsviçre'ye gitti. Zürich'te Felsefe eğitimi aldı. 1888'de Berlin'e geçti ve burada Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) çalışmalarına katıldı. Parti içinde ve devrimci mücadelede gelişen revizyonizme karşı mücadelelerinde önderi oldu. Revizyonizmin burjuva politikası olduğunu göstermeye çalıştı. Bunun için "Sosyal Reform mu? Devrim mi?" isimli kitabını yazdı.

Rosa 1905 Rus devriminden oldukça etkilendi. Lenin ile görüşmeleri sonucunda bir çok konuda netleşmeye başladı. Özellikle genel grev konusunda netleşti. Genel grevin devrim mücadelesinde bir silah olarak kullanılması gerektiğini söyledi. Ve bu konudaki görüşlerini parti yönetimindeki oportünistlere rağmen kongre kararları arasına aldırdı.

KARL LIEBNECHT

1881'de Leipzig'de doğdu. Karl da Rosa gibi genç yaşta devrim mücadelesindeki yerini aldı. Hapishaneler, sürgünler yaşadı. Londra'da sürgündeyken Marx ve Engels ile tanıştı ve Marx'ın öğrencilerinden biri oldu. Ona göre Marx ve Engels'in bilimsel yapıları her şeyden önce pratik yönündedir. Ve bu marksizmin teorisi hayatının her anında pratik yönündedir. Marx'ın eserleriyle, tartışmalarıyla Karl'ın yüreğinde etkiler tohum büyümeye, yeşermeye ve tohumla durdu.

Karl öğrencilik günlerini ve o günlerde kendisinin eleştirenleri şöyle anlatıyor: Her Allahın günü dünya devriminin planlarını

yapan; gece gündüz demeden, "iste yarın başlıyor!" sloganını yine-
yerek afyonkeş uykusuna dalan bir takım sifinmacıların aksine, biz
"ukala dümbellekler", "haydut sürüleri" ve "insanlığın yüz kara-
ları" romanımızı British Museum'da geçiriyor, kendimizi epit-
meye çalışıyor, gelecekteki savaş için cephanelerimizi hazırlıyor-
duk' (Marx - Engels Anıları sayfa: 121)

Evet, o kendisini hakaret ederek eleştirenlere; marksizme sal-
dıranlara hayati boyunca Marx'ın ispihinde hazırladığı cephaneleri-
ni kullanarak inatla ve inanla marksizm yolunda yürüyerek
verdi.

Karl 1903'de kurulan "Uluslararası Gençlik Federasyonu" nun
Yürütme Kurulu üyeliğine seçildi. 1908'de Prusya meclisine, 1912'de
Alman parlamentosunda girdi.

Rosa da, Karl'da partiye gırtlasmaya, sapmalara karşı süre-
li mücadele ettiler. Emperyalist paylaşım savaşı başlayınca per-
tinin basında ki sol kanat işbirlikçiliğinin gerektirdiği parti sa-
vası destekledi. SPD önderliğinin savaşa destek vermesi Rosa ve
Liebknecht'in partiye bağlarını kopma noktasına getirdi.

Rosa, Karl'ı clara aktarı ve Nebrşep'in önderliğindeki sol kanat
parti içinde bağımsız bir grup olarak hareket etmeye, savaş karşı-
tı cepheyi güçlendirmek için Spartaküs birliğini kurdular.

Almanya'nın savaşı kayettiği ortaya çıktı. Spartaküs
Birliği de ayaklanma kararı aldı. Ve 9 Kasım 1918'de Karl
Proleter Devrim, Sosyalist Cumhuriyet'in kurulduğunu ilan
ediyordu. Ancak bu devrim denemesinin ömrü kısa oldu. Ayak-
lanma kanla bastırıldı.

15 Ocak 1918'de SPD'li iktisat bakanının emriyle Karl
ve Rosa tutuklanarak kursumu dışıldılar. Rosa'nın cesedi kanala
atıldı. Karl ise katledilen 32 yoldaşıyla gömüldü. Daha son-
ra Rosa'nın cesedi bulunarak Karl'in yanına gömüldü.

AMİL CAR CABRAL

Gine - Bissau Bağımsızlık mücadelesinin önderidir. Cabral U-
niversite öğrenimi için gittiği Lizbon'da Afrika'nın ulusal ba-
ğımsızlık mücadelesine katıldı. 1950'lerin ortasında Gine'nin
Ulusal Kurtuluş İkin Hareket (MING)'i kurdu. Fakat MING'in
yasallık gerçeğinde bir mücadelesi vardı. Ve bu yolla sonuç ali-
namıyordu. Bu nedenle Cabral farklı arayışlar için girdi ve
1956'da illegal bir örgütlenme olan Gine ve Cabo Verde'nin
bağımsızlığı için Afrika Partisi (PAIGC)'nin kuruluşuna önderlik
yaptı. PAIGC 1953'de silahlı mücadele kararı alarak 1962'de
gerilla savaşına başladı. Gine dâhilik bir ülke olmamasına rağmen
gerilla kısa sürede ülkenin %60'ını kurtardı.

Cabral bu durumu şöyle ifade ediyordu: "Che'den çok şey öğ-
rendik... ama bizim ülkemizde dop yoktu. Biz de mücadele için
gerekli dâpleri halkımızla yaptık"

Cabral Portekiz sömürgeçiliğine karşı tek başına bir dop
olmuştur. Portekiz Hükümeti de Cabral'ı yok ederek halk-
tan olumsuz Gine kurtuluş dâpini yok edeceğine sonıyordu. Bu
nedenle Cabral 20 Ocak 1973'te PIDE (Portekiz İstihbarat Br-
gütü) ajanları tarafından katledildi. Ancak Cabral'ın Gine'nin
düzüklerine ettiği tohum çoktan filizlenmişti. Ve Gine halkı ay-
nı yılın eylülünde bağımsızlığına ulaştı.

MUSTAFA SUPHI

Ülkemizin ilk komünistlerindendir. 1908'den itibaren Osmanlı baskısına karşı mücadeleye başladı. Cesitli dergiler yayınladı, örgütlenme çalışmaları yürüttü. 1913'te mahmut feriket Paşa'ya düzenlenen suikastten sonra Sınop'a sürüldü.

Sınop'tan Rusya'ya kaçtı ve burada da Türk esirleri arasında çalışmalarını sürdürdü. Sovyet devrimine katıldı. 1918'de "Osmanlı Futsakları Sosyalist Örgütleri" kurultayını topladı.

Mustafa Suphi SSCB'de "Doğu Halkları Komünist Örgütleri" merkez bürosunda, Komüntern'de çalıştı. Komünist Enternasyonal'in kuruluş kongresi'ne katıldı.

1920'de Ankara, İstanbul ve Bakü'de ayrı gruplar halinde bulunan komünistleri toplamak için TKP'nin kuruluş çalışmalarına başladı. Ve 10 Eylül 1920'de TKP kuruluş kongresi onun başkanlığında toplandı.

Suphi ve yoldaşları 1921'de Anadolu'ya gitme kararı aldılar. Mustafa Kemal'de TKP Merkez Komitesi'ne "TKP'nin TBMM'ye bir delegasyon göndermesini" isteyen bir davet mektubu göndermişti. Ve Suphi ve yoldaşları Karşı'ya vardıklarında Kazım Karabekir tarafından törenle karşılandılar. Ancak M. Suphi ve yoldaşları 28 Ocak 1921'de Trabzon'a vardıklarında elleri kelepçelenerek bir tekneye bindirildiler. Bu Ankara hükümetinin komünistlere karşı yaptığı ilk büyük komploydu.

Suphi ve 14 yoldaşı arkalarından denizde açılan ksmalık kaptiller tarafından denizde katledildiler. Nazım Hikmet'in dizeleriyle yazımızı bitiriyoruz.

"Kazadeniz

On beş kere ağı göğsünü

On beş kere örtüldü

On beslerin hepsi

Bir komünist gibi öldü. "